

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi

*Sayı 175

*Mayıs 2013

*Fiyatı: 2 TL

*ISSN: 1302-7506

YENİ YÖK YASA TASARISINA KARŞI DEMOKRATİK BİLİMSEL MÜCADELEDE CÜRETİ KUŞAN!

DEVRİMCİ ÇİZGİDE
SEBAT ET
DEVRİMCİ ÇİZGİYİ
YENİDEN
ÜRET!

İÇİNDEKİLER

İsyan	1-3
Denge Ciwanan	8
Özgür Okul	9
Derin Sessizlikte Savaş Çığılığı	13-15
Kolektifin Sesi	16-17

Genç Kadın	18-19
LGBT Kimlikler ve Kavramlar...	20-21
Şovenizm	22-27
Bellek	31-32

... Umut Yayıncılık'tan Çıkan Yayınlar ...

Ermeni Soykırımı'ndan arda kalan bir hikaye...
"Ölüm Düştü Payımıza"

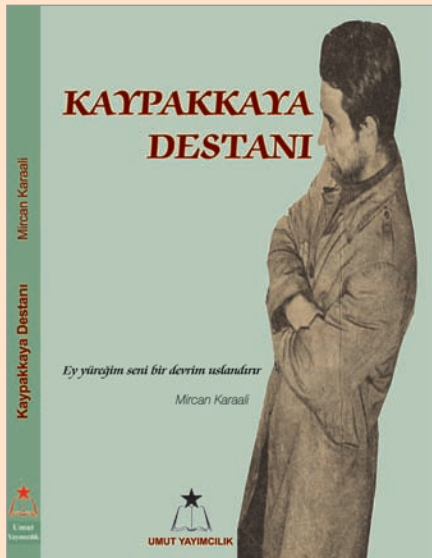

Cafer Demir'in "Ölüm Düştü Payımıza" isimli romanı yaynevimizden çıkmıştır. İrtibat bürolarımız ve çeşitli kitapevlerinden ulaşabilirsiniz.

"Marksist Felsefenin Temelleri"

*Ferhat Ali'nin kaleme aldığı **Marksist Felsefenin Temelleri** adlı kitaba irtibat bürolarımız ve kitapevlerinden ulaşabilirsiniz.*

Basıma hazırlanan Mircan Karaali'nin kaleminden komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 40. yılına özel hazırlanan şiir kitabına irtibat bürolarından ulaşabilirsiniz.

Yaygın süreli

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.

İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30

Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Çilem İLASLAN

Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,

No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34

e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02

Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya
Tel: 0 312 433 10 23

İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15

Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18

Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel,
Tel: (0224) 224 09 98

Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Tel: (0324) 232 10 60

Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 3 No: 17
Tel: (0428) 212 27 50

Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

*Lê belê, dewlet jî hay ji vê xeteriya ku pêre
Rû bi rû mabû hebû. Dixwazin rê li ber vê
tehlîkeyê bigirin û dewleta ku faşîst bû, destûr
nedida ku Kaypakkaya were darizandin jî.*

Mîrasê wî yê bi berxwedanê ji me re hiştibû di sala 40'emîn de ji bo me bû Pêta Agir!

Ciwanên Demokratên Nû: Di sedsala 19'emîn de êdî têkiliyên hilberîna feodal paş diketin, pişesaziyên mezin dihatina vakirin û çinek ku xwediyê vê pişesaziyê bû derdiketibû holê. Ev çîn, helbet dê çîna li dijberê xwe ango çîna proleteriyayê biafiranda. Çîna karker a ku pêk hat, dê bi çand û ramanên xwe hebûya û ev yek jî dê yekemîn pêkhateya sosyalîzmê ango Marksîzmê bi xwe re baniya.

Dem êdî ber bi pêş de biçû, kapîtalîzmê êdî digihîşt asta emperyalîzmê. Bi vê veguhertinê re qeyranên di navbera dewletên emperyalîst de êdî bi xwe re şer dianîn, evan pêşketin û bûyerane hemû destnişan dikir ku dê dema şoresê dest pê bike. Di çarêka yekemîn a sedsala bi Lenîn dest bi pêngava xwe ya duyemîn kir.

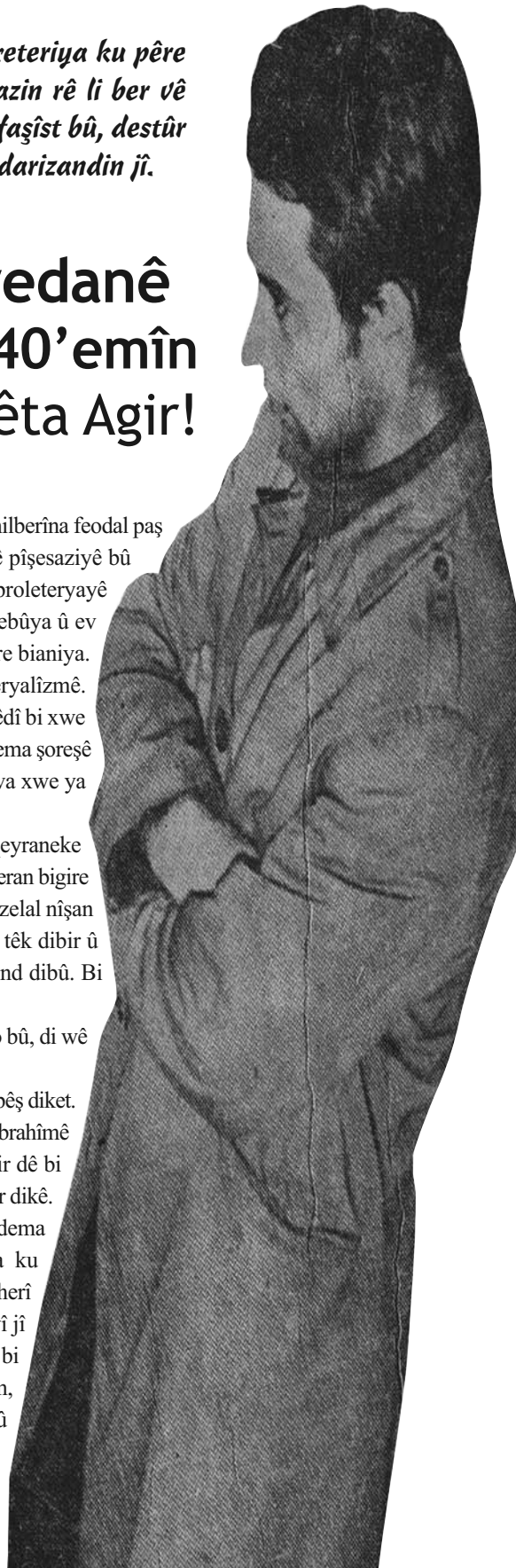
Dîsa di vê dema nêzik de awir li ser "Rojhilata Dûr" bûn. Dîsa qeyraneke wisa hebû ku dê şoresê bi xwe re baniya. Vê carê jî Proleterya ji karkeran bigire heta girseyan, çîna karer hemû rola xwe ya di şoresê de bi awayeke zelal nişan dan û ev yek jî dê bi Maoyê ku bi felsefeya xwe ya ku çîna dijber têk dibir û hêza xwe ji bo guhertin û veguhertina çîna xwe jî bi kar dianî bilind dibû. Bi vî awayî ramana proleter pêngava xwe ya sêyemîn avêt.

Di vê pêvajoyê de perawêza herî dawî ya Marksîzmê heval Mao bû, di wê demê de ger tu komunîst bûya, di heman demê de tu Maoîst jî bû.

Ramana Proleteriyayê hîna xwedî pêşketineke ciwan bû û her tim pêş diket. Helbet dê li welatê me hin kesên ku dê pêk baniya hebûna. Dê heval Îbrahîmê ku li rastî nêrîna proleterê hat û xwe ji dogmatîkan hemû rizgar kir dê bi hemû zanîstiya xwe ve li gorî şert û mercên li welatê me derbiketa ser dikê.

Weke ku em hemû dizanin û kesek êdî nikare vê yekê bike, di dema ku Îbrahîm Kaypakkaya de tiştê ku nehatibû gotin hatiye, ya ku nehatibû pêkanîn, hatiye pêkanîn. Di mijara Kemalîzmê de tehlîlên herî zelal kirin û gotibû ku ka ew nunerê kîjan çînê ye. Nêrîna neteweyî jî bi tesbîteke zanîstî danîbû holê û nişan dabû ku divê Netewe Xwe bi Xwe Mafê Xwe yê Çarenûsê diyar bikin. Dîsa, Heval Îbrahîm, pêkhateya sosyo-ekonomî ya li welatê me lêkolîn kir, tehlîl kiribû û vî awayî xeta şoreşa stratejîk jî danîbû.

Lê belê, dewlet jî hay ji vê xeteriya ku pêre rû bi rû mabû hebû. Dixwazin rê li ber vê tehlîkeyê bigirin û dewleta ku faşîst bû, destûr nedida ku Kaypakkaya were darizandin jî.

Meşaleya ku 40 sal in venamire; Kaypakkaya

Di pêvajoya ku em têde ne, her çendî 40 sal bi ser qetilkirina Kaypakkaya ya ku ji aliyê faşizmê ve pêk hat, hîna jî tezên wê zanîstiya xwe diparêzin. Ji ber ku Îbrahîm Kaypakkaya ne tenê ji agahiyan ji hûstayan girt, lê belê wana bi awayekî şênber pêk anî, şert û mercên welêt li ber çavan girtin û anî rewşeke wisa ku êdî dikariya were pêkanîn.

Ango karîbû ku şert û mercên şênber bi çaveke meteryalist tehlîl bike.

Bi gotineke din Heval Îbrahîm, ne ku bi awayeke tşkiliya sedem û encama tiştên ku hûstayan kirine, li hev cûda kiriye, rêbazên wan lêkolîn kiriye, li ser van rêbazan serwest bûye, û heval Îbrahîm awayeke zanîstî ku 40 salan berdewam kir û dê di dema pêş de jî berdewam bike, pê daye qezençkirin. Du tiştên ku ew dikir kesekê “bi nirx” û “cûda” jî hebûn. .

Em jî weke ciwanan, rêberê komunîst Îbrahîm Kaypakkaya di 40'emîn salvegera qetilkirinê de bi bîr tînin û divê em di nava şert û mercên ku dikarin li nasnameya komunîst a heval Îbrahîm tê de cihê xwe bigirin. Di serî de divê em Heval Îbrahîm bixwînin, heval Îbrahîm nas bikin, bidin nasîn û rêbazên wî bi kar anîne hîn bibin. Li gorî jiyana ku mirov dijin heval Îbrahîm temenek kin jiyaye, lê di vê dema ku têde jiyaye, jî bo çareserîya pîrsgirêkên ku derdikevin pêşberê me bûye rêber, her wiha jî me re mîrasek û sterkek a cemsêrê hiştiye. Bîranîna wî ya herî baş ew e ku em careke din dubare û dubare ramanên wî zindî bikin.

Di vê demê de em ketine nava Kevneşopiya Partîzan û ev pêvajoyeke kin e, lê belê di heman demê de pêvajoyeke bi bandor e jî. Di vê pêvajoya kampanyayê de divê em xwe zêde bikin, lê divê em di çarçoveya derfetên xwe de vê kampanyayê berfirehtir bikin. Di destê me de ye ku xebatên me yê YDG'ê sûdê jî vê yekê werbigirin. Di vê dema kampanyayê de divê em heval Îbrahîm bi girseyên ciwanan bidin nasîn û ev yek mijareke wisa ye nabe ku em tu carî jê

birevin. Dîsa divê em li her derên ku lê ne, em çalakiyên bîranîna Kaypakkaya binin rojeva xwe. Di çarçoveya van çalakiyan de mijareke ku divê em bala xwe bidin ser ew e ku divê em dabikevin kolanan, li aliyê din jî, gelek girîng e ku em çalakiyên hevpar ên ji bo bîranînê li dar bixin.

Di vê qonaxê de, jî ber ku em niha di kampanyaya ku me li dijî YOK'ê û politîkayên neo-lîberalê dane destpêkirin de ne, divê em jî bo her du kampanyaya baldar bin û em jî bo bikarin li ser her duyan serwest bin handikapek çêbikin. Lê ger ku em di vê demê de rojeva xwe bi planeke rast û disiplinêke şoreşger binirxînin, ev xebat dê gelek berheman biafirîne.

Direnîşîyle bıraktığı miras, 40. yılında yangınımız oldu!

YDG: 19. yüzyılda; artık feodal üretim ilişkileri gerilemeye başlamış büyük sanayiler kurulmuş, bu sanayilere sahip olan sınıf doğmuştu. Bu sınıf elbette karşıtı yani proletaryayı yaratacaktı. Oluşan işçi sınıfı; kültürüyle, düşünce yapısıyla var olacaktı ve bu düşünce yapısı sosyalizmin ilk sıçramasını yani Marksizm'i meydana getirecekti.

Zaman ilerliyor, kapitalizm emperyalizm aşamasına evriliyordu. Bu evrilmeyle birlikte emperyalist devletlerin aralarındaki bunalım artık savaflara neden oluyor, tüm bu yaşananlar da devrimler çağının başlayacağına işaret ediyordu. Böylelikle 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Lenin'le ikinci büyük sıçramasını yaşıyordu işçi sınıfı.

Yine yakın dönem ve bu sefer gözler “Uzakdoğu”da. Yine devrime gebe olacak olan büyük bir bunalım. . . Proletarya bu sefer içerisinden, kitlelerin, köylü sınıfının devrimdeki rolünü en berrak şekliyle ortaya koymuş ve belki de felsefenin karşı sınıfına yönelik yıkıcı, kendi sınıfına yönelik ise değıştirici dönüştürücü gücünü en fazla kullanmış olan Mao'yu yükseltecekti. Ve böylelikle proleter düşünce, üçüncü büyük sıçramasını yaşayacaktı.

Gelinen süreçte Marksizm'e şimdilik son “dipnotu” Mao yoldaş düşmüştü, artık komunîst olmak aynı zamanda Maoist de olmaktı.

Proletarya düşüncesi henüz genç sayılacak bir geçmişe sahipti ve sürekli olarak geliyordu. Bu

***Em jî weke ciwanan, rêberê
komunîst Îbrahîm Kaypakkaya
di 40'emîn salvegera qetilkirinê de
bi bîr tînin û divê em di nava şert û
mercên ku dikarin li nasnameya
komunîst a heval Îbrahîm tê de cihê
xwe bigirin.***

Gençlik olarak komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 40. yılında onu anarken İbrahim yoldaşa, yoldaşın komünist kimliğine yakışır bir konumlanış içinde olmamız gerekiyor.

proleter düşüncüyü ülkemiz topraklarında elbet bir uygulayan bulunacaktı. Komünist düşüncüyü uğradığı revizyondan ve dogmatiklikten kurtarıp tüm bilimselliğiyle ülkemiz koşullarına uyarlayan İbrahim yoldaş tarih sahnesindeki yerini alacaktı.

Hepimizin bildiği ve artık kimsenin de inkâr edemediği gibi İbrahim Kaypakkaya, bulunduğu döneme kadar söylenmemiş olanı söylemiş, uygulanmamış olanı uygulamıştı. Kemalizm konusunda en net tahlilleri yaparak onun gerçekte hangi sınıfın temsilcisi olduğunu söylemişti. Ulusal sorunda ilk bilimsel tespiti ortaya koymuş ve kurtuluşun ancak ve ancak Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkında olduğunu göstermişti. Yine İbrahim yoldaş, ülkemizde sosyo-ekonomik yapıyı inceleyerek sınıfların niteliklerini çözümlemiş ve böylece devrimin stratejisini de "çizmiş"ti.

Tüm bunlarla birlikte İbrahim Kaypakkaya'yı İbrahim Kaypakkaya yapan esas mesele bu söylediklerimize de kaynaklık eden şey, İbrahim yoldaşın Maoist olmasıydı. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'ya komünist niteliği kazandıran da ona 90 gün direnecek iradeyi veren de onun bu niteliğiydi.

Nitekim devlet de karşı karşıya olduğu büyük tehlikenin farkındaydı. Bu tehlikenin büyümeden önüne geçmeyi istiyordu ve faşist özünden kaynaklı da devlet, Kaypakkaya'nın yargılanmasına dahi izin vermeyecekti.

40 yıldır sönmeyen meşale Kaypakkaya

Bulduğumuz dönemde, Kaypakkaya'nın faşizm tarafından katledilişinin ardından geçen 40 yıllık süreç içerisinde Kaypakkaya'nın tezleri hala bilimselliğini koruyor. Çünkü İbrahim Kaypakkaya; ustalardan edindiği bilgileri olduğu gibi değil, somuta uyarlayarak ülkenin koşullarını göz önünde bulundurarak, ülkemiz şartlarında uygulanabilir hale getirerek yaşam vermişti.

Yani somut koşulların somut tahlilini materyalist bir gözle yapabiliyordu.

Başka bir deyişle de İbrahim yoldaş, ustaların uyguladığı şeyleri neden sonuç ilişkisinden kopuk bir şekilde değil onların yöntemlerini incelemiş, bu yöntemleri kavramış, özümsemiş olması ona bilimsellik kazandırmış ve İbrahim yoldaş 40 yıl boyunca yaşatmış ve ilerisinde de yaşatmaya devam edecek olan şeydi. Onu daha "değerli" ve "ayrı" kılan meselelerin başında onun bu özelliği geliyordu.

Bizim de gençlik olarak komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 40. yılında onu anarken İbrahim yoldaşa, yoldaşın komünist kimliğine yakışır bir konumlanış içinde olmamız gerekiyor. Başta İbrahim yoldaş okumalı, İbrahim yoldaş tanımalı, tanıtılmalı ve onun kullandığı yöntemleri öğrenmeliyiz. İbrahim yoldaş bir insan yaşamı için kısa denilebilecek bir ömür yaşamış ancak yaşadığı kısa dönemde bizlere karşılaştığımız sorunlarda rehber olabilecek nitelikte bir miras ve kutup yıldızı bırakmıştır. Onu en iyi şekilde anmak onun düşüncelerine tekrar tekrar yaşam vermemizde saklı bulunmaktadır.

Bu süreçte Partizan'ın içerisine girmiş olduğu, kısa ama vurucu bir kampanya dönemi bulunmaktadır. Bu kampanya dönemine belirli oranda angaje olarak ama kendi olanaklarımız nezdinde bu kampanyayı da geliştirerek tâbi olabiliriz. Kampanyayı YDG çalışmalarımızı da besleyecek bir biçimde ele almak kendi elimizdedir. Kampanya dönemi boyunca İbrahim yoldaş gençlik kitlelerine tanıtmak asla üzerinden atlamamız gereken bir konudur. Yine bulunduğumuz her alanda Kaypakkaya yoldaşın anma eylemlerini gündemimize almamız gerekir. Bu eylemlerde dikkat etmemiz gereken bir mesele sokağa çıkmak olurken bir diğer mesele de olabildiğince kapsayıcı olmak ve bir araya getirebileceğimiz en geniş bileşenle anma eylemlerini örmemizdir.

Bu dönemin, YÖK'e ve neo-liberal politikalara karşı başlatmış olduğumuz kampanyanın içerisinde olmasından kaynaklı her iki kampanyaya da yoğunlaşmamızın önünde bir handikap oluşturabilir. Ancak biz bu süreçte gündemlerimizi doğru bir planla ve devrimci bir disiplin içerisinde ele alırsak verimli çalışmalar üretebiliriz.

Üniversitelerde yaşanan son sürece dair

ODTÜ, Beytepe, Cebeci, DTCF...

Bilindiği gibi üniversiteler geçtiğimiz yılın son günlerinde “Göktürk-2 uydusunun uzaya fırlatılma töreni” sebebiyle ODTÜ’ye gelen R. T. Erdoğan protestosuna yönelik saldırılarla hareketli bir sürece girmişti. Üniversite içerisinde çevik kuvvetin müdahalesi de dâhil gelişen süreçte başta Erdoğan olmak üzere bütün devlet erkânının faşist histerisi tavan yapmıştı. 3600 çevik kuvvet polisini, onlarca gaz bombasını ve tazyikli suyu geçerek, çaresizliklerini anlamak için Erdoğan’ın ve diğer uşakların söylemlerine bakmak gerekir.

Erdoğan, azgın polis terörünün arkasından üniversite yönetiminden, öğrencilere, akademisyenlere kadar saldırı yelpazesini genişletmişti. ODTÜ’de yaşanan süreçten geriye başrollerinde çevik kuvvetin de olduğu azgın devlet terörü; dağlardan, gerilladan daha iyi görüntü alınsın diye tasarlanan GÖKTÜRK-2 vesilesiyle kabartılmak istenen “milli duygular” kaldı.

Hacettepe ve Ankara üniversitelerinde yaşanan azgın polis teröründe de yine bilindik senaryo ve replikler vardı. Türk Dünyası Araştırmaları Topluluğu 18 Mart’ta “Çanakkale Şehitlerini Anıyoruz!” diyerek etkinlik yapacağını duyurdu. Devletin milliyetçi ve şoven ideolojisinin yeniden üretim yerleri olarak kullandığı üniversitelerde böylesi eylem ve etkinliklere tanidik olan devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler ise etkinliği engellemek istedi. Ne var ki; azgın polis terörü yine devreye girdi, gaz bombaları, plastik mermiler havada uçtu. Etkinlik, çevik kuvvetin “korumasında” ger-

çekleştirilmiş oldu. Rektörlük, yaptığı açıklamalarla polis terörüne, milliyetçiliğe, şovenizme karşı çıkan bizleri “terörize” etmek için elinden geleni yaptı. Milliyetçiliği ve şovenizmi üreten, bunlara sınırsız alan açan; büyük bir misafirperverlikle çevik kuvveti okula “buyur” eden üniversite yönetiminin kendisiyken, “suçlu, terörist” ilan edilenler yine devrimci, demokrat ve yurtseverler oldu.

Aynı “milli duygu, milliyetçilik, şovenizm” kendisini bir gün sonra (19 Mart) Ankara Üniversitesi’nin Cebeci Kampüsü’nde gösterdi. Kampüste yapılacak olan Newroz hazırlıklarında ÖGB’ler pankart asan öğrencilere müdahale etti. Bu mü-

dahalede bir arkadaşımız bıçakla yaralandı. Yine çevik kuvvet, gaz bombası, tazyikli su... Ve tabi ki Rektörlük’ ten bu “terörü” kınayan açıklamalar... Böylece Cebeci ve Tandoğan kampüslerinde devam eden yemekhane süreçlerinin de hıncı alınmış oldu! Dil, Tarih ve Coğrafya fakültesinde ise faşistler yine işbaşına geçerek süreçte kendi üzerlerine düşeni yaptılar (ve tabi çevik kuvvet de).

Sonrasında ise polis-üniversite yönetimi ortak yapıyla Ankara Üniversitesi ve Hacettepe Üniversitesi iki gün tatil edildi, Hacettepe Üniversitesi’nde yapılacak olan yürüyüş “izinsiz” denerek öğrencilerin buraya katılmamaları gerektiği salık verildi.

Milliyetçilik ve şovenizm

Üniversitelerimizde yaşanan son süreçte ortaya çıkan en temel iki olgu milliyetçilik ve şovenizmdir. TC’nin kuruluşundan bu yana ülkemiz egemenleri Türk milliyetçiliğinde şovenizmde kendisini oldukça ileri boyutlara taşımıştır. Milliyetçilik, başına “Atatürk” getirilerek meşrulaştırılmaya çalışılırken Türk şovenizmi daha da boyutlandırılmaktadır. Ermeni, Kürt, Laz, Çerkez ve diğer azınlık milliyetlerden olan herkese yönelik açık bir saldırı söz konusudur. TC’nin tarihi “kart-kurt-kürt” efsaneleriyle doludur ve bu tarihte de yüzlerce toplu katliam gerçekleştirilmiş, binlerce kişi de öldürülmüştür. Ermenilere yönelik milliyetçiliği anlamak için Hrant Dink’in, Sevag Balıkcı’nın katledilmelerine bakılabilir. Kürtlere yönelik milliyetçiliği anlamak

Hürriyet Gazetesi'nin logosunun altına iliştirilmiş olan "Türkiye Türklerindir" yazısı hiçbir biçimde "suç" olarak tanımlanmamıştır. Hrant Dink, sokak ortasında öldürülmüş ancak açılan davada bir sanık unutulmuş, "olayda örgüt yok" kararı verilmiştir. Buna benzer daha birçok örnek verilebilir. Ancak esas nokta üniversitelerimizin özgür düşünce ortamından iyice uzaklaştırılmak istenmesindedir. Bizler, milliyetçiliğin propagandasının yapıldığı, şovenizm zehrinin etrafa saçıldığı bir üniversite istemiyoruz.

için ise Ceylan Önkol'un, Şerzan Kurt'un katledilmelerine bakılabilir. "Ne mutlu Türküm diyene"den yola başlayan TC bugün de aynı şekilde yoluna devam etmektedir. Egemenlerin ellerinde güçlü bir silah olarak kullandıkları okulları vardır. Buralarda baştan sona "Türk Tarih Tezi" ile şekillendirilmiş bir ideoloji en yalın, en azgın haliyle öğretilmekte ve yeniden üretilmektedir.

Üniversitelerde her dönem bu durumdan payına düşeni almış, milliyetçiliğin-şovenizmin temel üretim yerlerinden biri olmuştur. Hacettepe Üniversitesi'nde yapılmak istenen etkinliğin içeriği de Türk milliyetçiliği üzerine kuruludur. Ankara Üniversitesi'nde müdahale edilen pankartta "Öcalan'a Özgürlük, Kürdistan'a Statü" denmektedir. Bu pankarta müdahale, Türkten başka her şeye duyulan tahammülsüzlüğün bir yansımasıdır.

Hürriyet Gazetesi'nin logosunun altına iliştirilmiş olan "Türkiye Türklerindir" yazısı hiçbir biçimde "suç" olarak tanımlanmamıştır. Hrant Dink, sokak ortasında öldürülmüş ancak açılan davada bir sanık unutulmuş, "olayda örgüt yok" kararı verilmiştir. Buna benzer daha birçok örnek verilebilir. Ancak esas nokta üniversitelerimizin özgür düşünce ortamından iyice uzaklaştırılmak istenmesindedir. Bizler, milliyetçiliğin propagandasının yapıldığı, şovenizm zehrinin etrafa saçıldığı bir üniversite istemiyoruz. Milliyetçilik ve şovenizm içeren düşünceleri ortaya koymak "özgürlük" olarak ifade edilemez. Çünkü bahsini ettiğimiz olgular bir ulusu egemen kılmakta, diğerlerini ise yok saymakta/yok etmektedir.

Gelişen toplumsal sürece baktığımızda TC'nin "tek dil, tek millet, tek din" parolasının farklı biçimlerde de olsa kendini yeniden ürettiği görülmektedir. Kürt ulusal sorunu açısından bu durum yeterince açıktır ve kolaylıkla anlaşılabilir. Devlet açısından "kendi Kürt'ünü yaratma" olarak tariflene-

bilecek olan bu durum Türk milliyetçiliğinin bir başka ifadesidir. Esas sorun bu yeniden üretimleri doğru kavrayıp, bu kavrayışa uygun hareket etmektedir.

Uğradığı ulusal baskı ve açığa çıkardığı-içinde barındırdığı güç gereği ülkemiz toplumsal gerçekliği açısından Kürt ulusu ayrı bir yerde durmaktadır. Toplumsal muhalefete yön vermede oldukça etkin bir konuma sahip olan Kürt ulusu bu niteliği sebebiyle TC'nin saldırılarına her daim maruz kalmaktadır. TC'nin korkusu, açığa çıkan bu güç karşısında tavan yapmaktadır. Bu korkuyu gidermenin en temel yolu olarak da Türk milliyetçiliğinin, şovenizminin halk kitleleri içerisinde yaygınlaştırılmasına, derinleştirilmesine uğraşmaktadır. Toplumsal muhalefette bu denli etkin bir güce sahip olan ve uğradığı ulusal baskının sınırı olmayan bir ulusun haklarını koşulsuz şartsız savunmanın ilk ayağı da hâkim olan ulusun milliyetçiliğine/şovenizmine karşı mücadeledir. O nedenle milliyetçiliğe/şovenizme karşı mücadelemiz son derece önemli ve ertelenemez bir görevdir. Ancak mücadelenin yol ve yöntemleri, belli kaideleri de vardır. Burada temel sorun öğrenci kitlelerini süreçte nereye koyduğumuzdadır. Kitlelerden kopuk bir hareketin başarıya ulaşamayacağı tarihte defalarca kez doğrulanmıştır. Biz, eğer üniversite içerisinde kalıcı ve nitelikli bir faaliyeti örgütlemek istiyorsak öğrenci kitlelerine derdimizi iyi anlatmamız gerekir. Kitlelerden kaçan, onlara derdini anlatmaya uğraşmayan ve taraf olmaya çağırmayan bir siyasi anlayış küçük burjuva siyaset anlayışıdır ve bize ait değildir. Yaşanan son süreçte örnekleri de yok değildir. Aynı küçük burjuva siyaset anlayışı kendisini disiplinsizlik, ciddiyetsizlik olarak da gösterdiğini belirtmekte fayda var. Sorun, bu siyasi anlayışlarla (kendimizi de ayrı tutmadan) ideolojik mücadeleyi güçlendirerek aşılabılır.

Ankara Yeni Demokrat Gençlik

Hizbul-kontra-Polis İşbirliği Ablukasını Dağıtacağız!

Dicle Üniversitesi'nde 3 gündür yaşanan gerginlik hala devam ediyor. 8 Nisan günü satırlı, sopalı Hizbul-faşistler tarafından yurtsever, devrimci ve demokrat arkadaşlarımıza karşı geliştirilen saldırıda onlarca yaralı vardı.

Bu saldırıların polis işbirliği içinde olması, kol kola verip bizlere saldırmaları ise 90'ları aratmayan bir niteliktedir. Bu faşist güruhların ilk ve son saldırısı değildir. Ki bunlar 90'larda kadınların yüzüne kezzap atanlar, bunlar domuz bağı ile insanları diri diri gömenler, binlerce masum insanı işkencelerde katledenlerdir.

Bizler 3 gündür bu saldırılara göğüs germekteyiz. 9 Nisan günü yapacağımız yürüyüş engellenmiştir. Polis ordusuyla karşılaşmamız ise hiç şaşırtıcı bir durum değildir. Hizbul-faşistlerin kılına bile dokunulmazken onlarca arkadaşımız coplarla, tazyikli suyla, gaz bombalarıyla ve gözaltılarla yıldırılmaya çalışılıyor. Ancak Dicle Üniversitesi'nde Hizbul-faşistleri canıyla, kaniyle koruyan polislere ve bu katillere karşı verilmiş olan mücadele devam ediyor ve edecektir... Bugün bizlere karşı gerçekleştirilen bu saldırının zeminini hazırlayan Dicle Üniversitesi Rektörlüğünü de unutmamak gerek. Bizlerin bir basın açıklaması yapmamızı yahut bildiri dağıtmamızı "tehlike" olarak gören ve polislerle üniversitemizi mesken eyleten Rektörlük "ne hikmetse" aynı tarzı Hizbul-faşistlere karşı göstermiyor.

Rektörlük 9 Nisan Kongre salonumuzda yaptıkları konferansa izin veriyor ve güvenliklerini polis ordusuyla alıyor. Bu örgütlenme adımları kendi örgütlenmeleri olduğu içindir

ki önünde engel teşkil edecek bir şey istemiyorlar. Ancak bilinmelidir ki daha dün bizleri diri diri gömen katillere ve onlara destek veren devlete karşı kinimiz hala sıcaktır. Bugün yani 10 Nisan günü devlet ve Hizbul-faşist terörü hala devam etmektedir.

Üniversitemiz boşaltılmak isteniyor, "Derslere ara verildi" denerek bunun üstünü kapatmaya çalışıyorlar. Hayır buna izin veremeyeceğiz, eli kanlı kontra-hizbullar elini kolunu sallayarak üniversitemizde gezemez. Üniversiteler bizimdir, üniversiteyi terkedecek olanlar biz değil, bu faşist zihniyetli hükümet ve yarıdakçılardır.

Bu süreç içinde diğer üniversitelerin desteği bizler için önemli bir yerde duracaktır. Bu sadece bizim kavgamız değildir, üniversitemizde verilen bu mücadele ve yaratılan serhildan hepimizin ortak paydasıdır.

Unutmayalım ki bu saldırılar sadece Dicle Üniversite öğrencilerine karşı değil, tüm ilerici kesimlere karşı geliştirilmiş saldırılardır. Dostlar, yoldaşlar sizleri Amed'de yükselen bu çılgınlığa ve bu direnişe sahip çıkmaya çağırıyoruz. Bu saldırılara ses çıkarmamak kabul edilemez ve üç maymunu oynamaktan başka bir anlama gelemmez. Polisle ele ele veren Hizbul-kontraların Dicle Üniversitesinde yapılan saldırılara karşı serhildanları yükseltelim. Amed'den sizlere sesleniyoruz dostlar ve yoldaşlar;

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA, YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

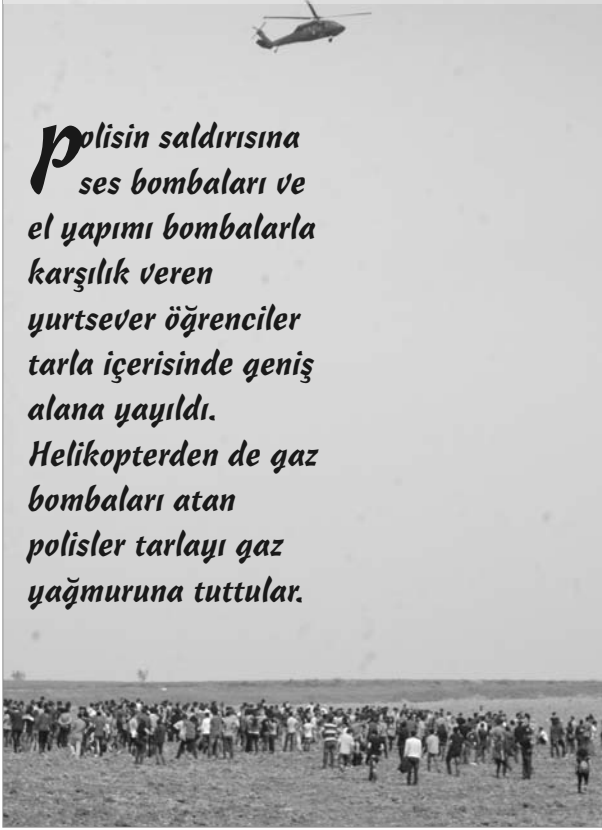
YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

YDG ve ESP Dicle'deki saldırıyı kınadı

10 Nisan akşam saatlerinde **Yeni Demokrat Gençlik** ve **ESP Gençliği** Dicle Üniversitesi'nde yapılan saldırılara karşı kamuoyu oluşturmak için basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan basın açıklamasında; saldırıların Hizbullah ve polis güçleri işbirliğiyle yapıldığı, saldırıların yerine saldırıya uğrayanların gözaltına alındığı, Hizbullahçılarla polisin işbirliği içerisinde yaptığı bu saldırının son bulması gerektiği ve bu süreçte halkın desteğine ihtiyaç duyulduğu belirtildi. Gözaltına alınan öğrencilerin serbest bırakılmasına ilişkin taleplerin dile getirildiği açıklamada saldırıların arasında polis ve öğrencilerin dışında sivillerin olduğundan da bahsedildi. Kitle "**Faşizme karşı omuz omuza**", "Dicle faşizme mezar olacak" ve "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganları attı. **Amed YDG**

Dicle, Hizbul-şeytanlara mezar olacak!

Polisin saldırısına ses bombaları ve el yapımı bombalarla karşılık veren yurtsever öğrenciler tarla içerisinde geniş alana yayıldı. Helikopterden de gaz bombaları atan polisler tarlayı gaz yağmuruna tuttular.

9 Nisan günü sabahın erken saatlerinde çevre illerden yapılan takviyelerle binlerce polis Dicle Üniversitesi'ni abluka altına aldı. Dün üniversitede Hizbullah yanlılarının polislerle birlikte yurtsever öğrencilere yönelik gerçekleştirdiği saldırıyı protesto etmek isteyen öğrencilere izin verilmedi. Üniversite içerisinde toplanan öğrenciler, polislin faşizanca tutumunu sloganlar ve alkışlarla protesto etti.

Devletin kontrası iş başında!

Amed'de Hizbullah'a yakın Çağrı FM ve yerel gazetelerden yapacakları panele katılımın yüksek tutulması çağrıları yapıldı. Üniversitenin kongre salonuna gelen bir grup Hizbullahçı yurtsever öğrencilere saldırmak için öğrencilerin bulunduğu alana doğru yürümeye başladı. Polis, dün birlikte saldırdığı yurtsever, devrimci ve sosyalist öğrencilerle Hizbullahçıların karşılaşmaması için barikat kurdu.

Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi içerisinde toplanan bir grup yurtsever öğrenciyi dışarı çıkarmak için polis, derslikleri boşalttı, fakülte içerisine girdi. İçeriye giren polisi takip eden öğrenciler "sizin buraya girmeye hakkınız yok, buradan çıkmak zorundasınız" diyerek tepki gösterdi. Polisin üniversiteyi işgalini protesto eden öğrenciler "Polis dışarı", "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Katil polis, üniversiteden defol" sloganlarını haykırdı.

Okul içerisinde koridorları dolaşan öğrenciler ısıklık ve sloganlarla okul dışına çıktılar. Burada polis barikadı ve çevik kuvvetlerle karşılaşan öğrenciler, İlahiyat Fakültesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Polisin çemberi içerisinde kalan öğrenciler "Apocular burada, Hizbul şeytan nerede" ve "Katil Hizbullah" sloganlarıyla boş araziye doğru yöneldi. Arazide polisle çatışmaya giren öğrenciler arasında yoğun biber gazından etkilenip astım krizi geçirenler ve yaralananlar oldu. Polisin saldırısına ses bombaları ve el yapımı bombalarla karşılık veren yurtsever öğrenciler tarla içerisinde geniş alana yayıldı. Helikopterden de gaz bombaları atan polisler tarlayı gaz yağmuruna tuttular. Atılan gaz bombalarından yaralanan öğrenciler arkadaşları tarafından alandan çıkarıldı. Uzun bir süre arazide çatışan öğrenciler İdari ve İktisadi Bilimler Fakültesine doğru yürüyüşe geçti. İ.İ.B.F.'ye gelen öğrenciler milletvekillerinin de katılacağı bir basın açıklaması yapmaya karar verdiler. Milletvekillerinden Aysel Tuğluk, Mülkiye Birtane ve BDP yöneticilerinin de katılımıyla basın açıklaması yapıldı.

Yapılan basın açıklamasından sonra öğrenciler beklemeye geçti. Polisin yürüyüşe izin vermeyeceği kesinleşince BDP ve polislerin yaptığı görüşmeler sonucunda öğrencilerin otobüslerle şehre gönderilmesi kararlaştırıldı. Kolluk kuvvetlerinin yolu açması gerektiği ve polisler tarafından hiçbir müdahale yapılmayacağı yönünde alınan karara rağmen; öğrencilerin araçlara binmesiyle polis araçlara saldırmakla araçların camlarını, kapılarını kırdı. Öğrencilere kalesnikof silahları doğrultarak küfür yağdırmaya başladı. Hızını alamayan kolluk kuvvetleri taş, biber gazı kovanıyla, soda ve pet şişeleri öğrenciler ve vekillere doğru fırlatmaya başladı. Bu esnada kafasına soda şişesinin isabet etmesiyle hafif yaralanan Aysel Tuğluk öğrenciler tarafından otobüse bindirilip alandan uzaklaştırıldı.

Polis-Hizbullah işbirliği

Araçlarla konvoy halinde şehre giden öğrenciler Batıkent kavşağında 50'ye yakın Hizbullahçı tarafından taşlı saldırıya uğradı. Burada da Hizbullah taraftarlarına laf olsun diye müdahale eden polis, bu grubu bir otobüse bindirerek alandan uzaklaştırdı. Amed'de hala gergin bir bekleyiş gözleniyor. Hizbullah taraftarlarının böyle bir gücü nereden bulduklarını sorgulayan öğrenciler ve merkezdeki insanlar bunların hesabının sorulacağını söylüyorlar. Yeni Demokrat Gençlik okurları da erken saatlerinden itibaren eylem alanında vardı. Bu süreç sonraki günlerde de devam etti. Üniversitemiz günlerce polis ablukasına alındı, onlarca öğrenci gözaltına alındı ve yine onlarca öğrenci tutuklandı. **Amed YDG**

Denge Ciwane

Halep oradaysa, arşın burada...

Bu dönemde özellikle, Kürt ulusal sorununun daha yoğun hissedildiği T. Kürdistanı'nda, ulusal sorunu politikalarımızın merkezine oturtmamız ve kitle faaliyetini buna göre şekillendirmemiz gerekiyor.

Ulusal Hareket tarafından hapisanelerde başlatılan açlık grevi direnişinin bitirilmesinden bu yana ülke gündeminin tamamına yakını barış, müzakere dönemi oluşturmaktadır. Bununla birlikte Türk devleti açısından bir diğer kritik mesele de Suriye'deki savaş gerçekliği ve burada oynadığı roldür.

Nitekim uluslararası arenada emperyalist devletler açısından işlerin yolunda gitmiyor oluşu; Türk devletine bölgede verilen konumu itibarıyla, bugün için öncelikli olarak yerine getirmesi gereken görevi kendi topraklarında ulusal mücadeleyi ekarte etmesi oldu. Geline süreçte de sömürücü devletlerin Suriye ve Kürt meselelerinde bu denli ortak hareket etmelerinin nedeni de bu çelişkilerin iç içe geçmiş olduğundan kaynaklıdır. Kaldı ki, Türk devletinin ulusal soruna ve ulusal mücadeleye burnundan kıl aldırmayan bir imajla, ocakta unutmış olduğu bir yemekmiş gibi yaklaşmasının altında yatan sebep de sorunun bir an önce çözülmesinin gerekliliğindedir.

Bir taraftan Başbakan Baş Danışmanı Yalçın Akdoğan PKK'nin silah bırakması ve geri çekilmesi noktasında tam bir Öcalan taraftarıymış gibi davranırken bir taraftan da Tayyip Erdoğan'ın *"Ne pazarlık ne taviz ne de geri atma bizim anlayışımızda kendisine yer bulamaz. Dışarıda nasıl haklı olduğumuz konuda dimdik durduysak, içeride de diz çökmeyiz, boyun eğmeyiz, milletin hissiyatını rencide edecek hareketlere taviz vermeyiz"* netliği, yine İsrail'in Türkiye'den özür dilerken ki dikkat çektiği *"Suriye'deki işlerin karıştığı"* vurgusu tüm bu sorunlara yaklaşımımızdaki sınıfsal bakış açısına ve parça bütün diyalektiğini iyi oturtmamızın daha bir zorunlu olduğunu göstermektedir.

Burada parantez açmamız gereken konu, Ulusal Hareketin sistemle girdiği ilişki biçimi ve PKK lideri Abdullah Öcalan'ın 21 Mart Amed Newrozu'nda okunan mektubunda; *"Çanakkale savaşı", "kurtuluş savaşı", "TBMM'nin kuruluşu", "Misak-i Milli sınırları"* gibi konuların üzerinde durmasıdır, ki Ulusal Hareketin sınıf karakterinden kaynaklı bundan ne yeni ne de şaşılacak bir durumdur.

Dünyada ve Türkiye'de yaşanan bu gibi tüm gelişme-

ler Kürt ulusal sorununun önemini daha da artıracığı anlamına gelmektedir. Böylesi bir durumda yapılması gereken *"PKK'ye ne olacak?"*, *"Süreç nereye evirilecek?"* sorularını sormaktan, kaygılarını gütmekten çok, Kürt ulusal sorununda misyonumuzun gerektirdiği adımları atmak, soyduğumuz öznelik görevinin gerekliliklerini karşılamaktır. Daha önce de defalarca değindiğimiz konuyu tekrar etmek pahasına da olsa yineleyelim, sorunun esas yönüne, çelişkinin ana halkasına yüklenmemiz gerekmektedir. Bu dönemde özellikle, Kürt ulusal sorununun daha yoğun hissedildiği T. Kürdistanı'nda, ulusal sorunu politikalarımızın merkezine oturtmamız ve kitle faaliyetini buna göre şekillendirmemiz gerekiyor. Bu zamana kadar içerisinde bulunduğumuz dar, yalnızca eylemselliğe indirgenmiş *"pratik"* hattı değiştirmemiz, kitle faaliyeti odaklı eylemsel bir tutum haline getirmemiz elzem bir hal almıştır. Çünkü bu dönemde yürüteceğimiz kitle faaliyeti, içerisinden geçtiğimiz somut koşullar itibarıyla kitlelerde yankısını kat kat fazla hissettireceği, etki gücünü artıracığı bir dönemdir.

Aynı tas aynı hamam ilerleyecek bir sürecin bizlere yarıdan çok zararının olacağını bilmemiz gerekiyor. Birçok yazar, politik çevre, örgüt tarafından *"barış"*ın dillendirildiği dönemde söz eylem pratiğimizin uyuşması, Kürt sorunun çözümünde artık elimizin değil bedenimizin taşın altında olduğunu, bu sorunu çözmeye aday ve özne olduğumuzu bilince çıkarmalıyız. Son söz olarak da Mao yoldaşın savaş konusundaki dikkat çektiği meseleye bakmamızda fayda var.

"İnsan toplumu sınıfların ve devletlerin yok olduğu noktaya gelince, ne haklı ne de haksız, ne devrimci ne de karşı-devrimci savaş olacaktır. Artık, insanlık için sürekli barış çağı başlayacaktır. Devrimci savaşın yasaları üzerindeki incelememiz, bütün savaşların yok edilmesi tutkusundan ileri geliyor. Biz komünistler ile bütün sömürücü sınıflar arasındaki fark, buradadır." (Çin Devrimci Savaşında Strateji Sorunları, Seçme Eserler Cilt 1, Eriş Yayınları)

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

Yüksek güvenlikli önlemlerle YGS!

Üniversiteye girmenin ilk adımı olan Yükseköğretim Giriş Sınavı, 1 milyon 851 bin 326 adayın katılımıyla gerçekleşti. Sınav salonlarına kamera sistemleri koyarak ve girişlerde tokasından küpesine didik didik aranarak yüksek güvenlikli önlemlerle sınav gerçekleştirildi.

Üniversiteye girmek için yarış atı temposunda olan öğrenciler, sıra arkadaşlarına karşı rekabet içerisinde 160 dakikaya sığdırılan bir sınava girerek geleceklelerini tayin edecekler. Egemenlerin neo-liberal politikaları sonucunda oluşturulan eğitim sistemi, öğrencilerin geleceğini 160 dakika belirlemektedir yani. Dolayısıyla öğrenciler geleceklelerini sistemden bağımsız bir biçimde belirleyememektedir. Ailenin de, binbir çaba içerisinde dershaneye yazdırdığı çocuklarından haklı olarak beklentileri olmaktadır. Bu durumda; geleceğini belirleyeceği bir sınava hazırlanan genç, ailesinin beklentilerine cevap olma zorunluluğu hissetmektedir. Sonuç itibarıyla sınav merkezli yaşam çerçevesinde bireyin psikolojisi yoğun baskı altındadır. Bu yıl da her yıl olduğu gibi bu yılda 24 Mart günü gerçekleşen sınav çıkışında Kahramanmaraş'ta 26, Malatya'da 20 yaşındaki iki genç intihar etti. YGS sınavı öncesinde ve sonrasında yaşanan intihar vakaları sistem tarafından biçilen rollerin baskısı altında kalan gençliğin psikolojisini gözler önüne sermektedir.

YGS egemenler tarafından ayrı bir sektör oluşturmaktadır

Rekabetçi bir sınav sisteminin hazırlık süreci "elbette ki" sadece liselerdeki öğrenim süreci ile tamamlanamayacaktır. ÖSYM'nin sınav sistemi karşısında liselerden nitelikli olarak yararlanamayan öğrenciler, sınav sistemi için "profesyonelleşmiş" bir alan olan dershaneler sektörünün müşterisi olacaktır. İşte tam da burada; rekabet, öğrenciler arasında koca bir uçurum açacaktır. Asgari ücretle geçinen bir ailenin çocuğunu dershaneye göndermesi neredeyse imkânsız bir hal almaktadır. 3 yıl önce oğlunun ders hane parasını ödeyemeyen anne hapse girmişti. Ve sonrasında annesinin hapis hane olmasına üzülen oğlu Semih (18), intihar etmişti. Emekçi bir ailenin zor koşullar altında çocuğunu dershaneye gönderme çabası, rekabet sis-

temi içerisinde sıkışmış olan çocuğunun sınavı kazanırsa sözde "kurtuluşunun" sağlanacağına olan inancındandır.

Elemeci, rekabetçi sınav sistemi gençliğin kurtuluşu olamaz. Geleceğimiz ellerimizde!

YGS'nin sonuçlarının açıklanmasıyla ortaya çıkan tabloda 8 bin 586 kişinin sıfır çekmesi sınav sisteminin çarpıklığını bir kez daha ortaya koymaktadır.

Sınav sistemi tüm çarpıklığıyla birlikte gençliği geleceksizleştirmektedir. Geleceğimize sahip çıkmak için çarpık olan bu düzene karşı örgütlü mücadelenin sesini hep birlikte yükseltelim. Gelecek bizim ve gelecek ellerimizde mücadeleye var olacaktır.

Egemenlerin neo-liberal politikalar sonucunda müjdelere içerisinde getirmiş oldukları 4+4+4 projesi, fatih projesi ve okullarda tablet uygulamaları öğrencilere eğitim sistemleri içerisinde hediye paketleri içerisinde sunulmaktadır. "Hizmet" adı altında yapılan bu uygulamaların her biri öğrencilerin karşısına bir sektörleşme olarak çıkmaktadır. Sınav sistemi de bunun bir parçasını oluşturmaktadır.

Sistemin ağlarıyla etrafı çevrelenen gençliğin sesi olabilmek uğruna; ezberci, elemeci, rekabetçi sınav sistemine karşı örgütlenerek eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim için mücadele bayrağına sarılmaya... Liseli YDG'li-ler olarak geleceğimize sahip çıkmak için örgütlü mücadelemizin ivmesini yükselterek sistemin karşısında bir güç olmaya... Dershaneye öğrenci, sisteme köle olma, YDG'ye katıl, sarıl kavgaya!

Bu durum bir tekrürden ibaret faşist egemenler için. Dersim'de, Zilan'da, Ağrı'da yaptıklarını tekrarladılar sadece. Tekçi, inkârcı, imhacı faşist devletlerin sıkça başvurduğu yöntemdir katliam. Geri kalanları korkutma ve yıldırma politikasıdır bu.

Sahi ROBOSKİ ne oldu?

Dünyaca ünlü psikanalist Sigmund Freud insan kişiliğinin şekillenmesinde üç temel unsur üzerinde durmaktadır. “İd, ego ve süper ego.” Söyleyeceklerimizle doğrudan ilgili olduğunu düşündüğümüz için “ego” kavramını kullanacağız. Hemen her kesimin gündelik yaşamında kullandığı bir kelime. Birinin bencilce davranışlarını teşhir ederken çok egoistsin deriz mesela. Çocukluğumuzun ilk yıllarında eylemsel olarak çokça pratikleştirdiğimiz bir kavram aslında. Olgunlaşmaya başlayınca bazılarımızda silikleşir, bazılarımızda ise kişiliğimize kodlanmışsa ömür boyu geçerli olma durumu çıkar ortaya. (Tabii ta ki birileri çıkıp kafamıza vurmadığı sürece.) Biz çocukken başkalarının bilmesini istemediğimiz bir eylemi gizlemek için çeşitli savunma mekanizmaları kullandık. Tabi çoğu zaman başaramazdık bunu. Olayın ortaya çıkması zaman almıyordu çoğu zamanlar. Çocuk psikolojisinden biraz anlayan biri, duruma uygun soru sorması yeterlidir. Örneğin; “Ali senin bardağı kırdığını söyledi.” Savunma mekanizması hemen devreye girer. Bardağı kıran Ali’dir aslında. Egomuz hemen devreye girer. Ve Ali çoktan gammazlamıştır.

Geçen hafta Megam-Der’de (Mezopotamya Gençlik Araştırma Merkezi- Derneği) bir resim sergisi yapıldı. Serginin konuları arasında, ne zaman aklımıza gelse yüreğimizi acıtan “Roboski” de vardı. Bir tablo vardı, resimle hiç alakası olmayan biri bile yorumlayabilirdi. Tablonun etrafı sınırlı ile çevriliydi, aslında soyut olan çalışmada yan yana koyulmuş ve parçalanmış çocuk bedenleri vardı. Perspektifin öne çıkan kısmındaki ayakkabının tabanında 34 yazıyordu. Bu resmi Tayyip Erdoğan bile görse anlayabilirdi, anlatılmak isteneni. O ki yazarları çizerleri tehlikeli olarak gören, “terörist” olarak ilan edendi. Farklı olana ya da onun tabii olduğu sisteme biraz kıyıda bakanlara bile tahammül edemeyen “kişi”. Roboski katliamı üzerinden bir yılı aşkın bir zaman geçti. Bu geçen süreçte her zaman yaptıkları gibi AKP hükümeti imhacı ve inkârcı yüzünü ortaya koymuştur. Katlettikleri in-

sanlara “kaçakçı”, “terörist zannettik” deyip, insanın kanını donduran yaklaşımlar sergileyerek durumu meşrulaştırmaya çalışmışlardır. Başta anlattığımız çocuk psikolojisindeki örneklem gibi sanki hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi davranılıyor. Aslında biraz akıllı olan herkes biliyor kimin emir verdiğini. Uçakların kimin emriyle kalktığını. Bu durumda doğru soruyu sormaları yetecektir faileri teşhir etmeye. Bu sefer soruyu suç ortaklarına değil, insanların soruyu kendilerine sormaları lazım. O zaman aslında failin TC devleti ve başındaki AKP hükümetinin olduğunu bilememek için insanın çıldırması gerek. Aslında onlarda bunun farkındalar, yani herkesin bunu bilemeyeceğini. Bunun içindir ki tekelleştirdikleri bütün kurumları, medya organlarını ve hatta kendilerini “aydın” olarak gören kesimleri bile denetim altında tutarak, halkla ilgili diğer olaylar gibi Roboski’nin de üstünü örtmeye çalışmışlardır. Bunlardan bir tanesi de Uludere Alt Komisyonu’nun son olarak Roboski katliamıyla ilgili (hükümetin oluşturduğu komisyon) hazırladığı rapor. Rapora göre katliam bir kazadan ibaret. Yani 34 kişi uçaktan kazaran atılan bombalarla katledildi.

Dünyanın en çok askeri istihbarat teknolojilerini kullanan ülkelerinden birisi Türkiye. Bu kadar olanak varken sanki bilinemez miydi bunların kim olduğu... Gerilla olduklarını var sayalım; “İnsan haklarına saygılı, eşitlikçi özgürlükçü düşünen”, ayrıca “demokratik” bir ülke bu kadar da mı aciz gerilla karşısında, bu kadar da mı korkuyorlar onlardan? Gördükleri yerde başlarına bomba yağdırıyorlar!

Hepimiz biliyoruz aslında nedenini, bu durum bir tekrürden ibaret faşist egemenler için. Dersim’de, Zilan’da, Ağrı’da yaptıklarını tekrarladılar sadece. Tekçi, inkârcı, imhacı faşist devletlerin sıkça başvurduğu yöntemdir katliam. Geri kalanları korkutma ve yıldırma politikasıdır bu. Bizler bütün dönemlerde zalimlerin oyunlarını bozmakla uğraşacağız. Maskelerini düşürüp, âdete parmakla gösterip halka teşhir edeceğiz.

Bir YDG’li

İzol'un Katili

DEVLETTİR!

Roboski raporu ve Murat İzol'un katledilmesi örneğinde açığa çıkan gerçek, devletin Kürt Ulusal Sorunundaki katliam, ret ve inkar yaklaşımının değişmediği, aksine bunun sinsî bir biçimde hem de sorunu kabul edip çözüyormuş gibi yapılarak sürdürüldüğüdür.

Türk devletinin Kürt halkına, gençliğine yönelik saldırı ve katliamları aralıksız bir biçimde devam ediyor.

27 Mart günü polisten kaçarken Dicle nehrine kendini attığı iddia edilen 19 yaşındaki Murat İzol'un cenazesi 8 Nisan günü bulundu.

Cenazenin bulunmasıyla birlikte; dostları, arkadaşları ve kamuoyunun İzol'un akıbetine dair sorularını bugüne kadar yanıtsız bırakan, derin bir sessizliğe gömülerek kendini nehre attığı açıklamaları yapan devletin cinayet-teki rolü de açığa çıkmış oldu. Zira kendini nehre attığı öne

sürülen İzol'un kafasında bir kurşun mermisinin izi vardı. Bugüne kadar olayı araştırmak için kılıcı bile kıpırdatmayan, İzol'un akıbetini soranlara saldıran devlet, cenazenin bir an önce defnedilmesi için aile üzerinde de baskı yapmıştır. Tüm bunlar devletin İzol'un yaşamını yitirmesindeki sorumluluğuna işaret etmektedir. Devletin Murat İzol'un evine yürümek isteyen arkadaşlarına yönelik saldırısı da bunun kanıtıdır.

"Hesaplaşma değil helalleşme zamanı", "Çözüm süreci" adı altında barış mesajlarının verildiği bugünlerde Murat İzol'un katledilmesi AKP hükümetinin, devletin ikiyüzlülüğünü de açıkça göstermektedir.

AKP hükümetinin Roboski'de katledilen 34 Kürt gencini suçlayan, katliamı aklayan raporu barıştan ve çözümden ne anlaşıldığını da açıkça göstermektedir. Savaş uçaklarıyla 34 Kürt gencinin üzerine bomba yağdıran devlet ve onun sözcüsü AKP hükümetinin bu katliamdaki net duruşu onun ne kadar "değiştiğini" ve nasıl bir "çözüm"den yana olduğunu açık etmektedir. Rapor, operasyonun sorumlularına madalya veren, *"terörist de nihayetinde sivildir"* anlayışıyla katliamı alenen savunan AKP'de bir değişim olmadığını göstermektedir.

Devlet, bir yandan *"müzakere süreci işliyor sorunu çözeceğiz"* derken öte yandan Kürt ulusunun temel taleplerine yönelik esasta hiçbir şey söylememekte, geleneksel imha, inkar ve asimilasyon politikasında kararlı olduğunu ilan etmektedir. Devletin çeşitli kademelerinden yetkilileri ağzıyla dile getirdiği *"Amacımız terör örgütünün silahsızlandırılmasıdır"* sözleri yeterince açıktır.

Roboski raporu ve Murat İzol'un katledilmesi örneğinde açığa çıkan gerçek, devletin Kürt Ulusal Sorunundaki katliam, ret ve inkar yaklaşımının değişmediği, aksine bunun sinsî bir biçimde hem de sorunu kabul edip çözüyormuş gibi yapılarak sürdürüldüğüdür.

Ancak bugüne değin sergilediği direnişle, ödediği ağır bedellerle faşist diktatörlüğe adeta diz çöktüren, geri adım attıran Kürt halkı devleti çok yakından tanımaktadır. Türk hakim sınıflarına karşı bugüne kadar onurlu bir mücadeleye veren, vermeye devam eden Kürt halk gençliği bu gerçeği yaşayarak öğrenmiştir.

Kürt ulusunun, imha, inkar ve asimilasyona karşı bugüne taşıdığı direniş kuşku yok ki bundan sonra da sürecektir.

Murat İzol, Kürt halkının mücadelesinde, direniş hallerinde yaşayacaktır. Kürt halk gençliğinin özgürlük türküleri artık onun için de söylenecektir.

**Murat İzol'u kavgamızda yaşatacağız!
Şehid Namirin!**

PARTİZAN

ROJAVA'ya gençlik önderlik edecek!

Rojava'nın Rimêlan kentinde düzenlenen 3. Ulusal Kürdistan Gençlik Konferansı "**Özgürleşen Gençlik, Özgür Ülkeye, Özgür Yaşama Yürüyor**" şiarı ile gerçekleştirildi. Belli Kürt gençlik örgütleri katılırken kimi Kürt gençlik örgütleri ise güvenlik gerekçesi ile katılmama kararı aldı. Toplamda 60 gençlik örgütü ve 260 delege katıldı. Öte yandan Konferansa katılmak isteyen 12 gençlik örgütüne bağlı 80'e yakın delegenin KDP denetimindeki Peşabur sınır kapısında engellenmek istenmesi ise tepkilere neden oldu. Sınır kapısından geçişlerine izin verilmeyen gençler Duhok'ta hükümetle ilişkiler bürosu önünde oturma eylemi başlattı. Gençlerin eylemine Rojavalı gençlerden destek geldi.

Rojavalı gençler sınırda yaktıkları ateş etrafında sabaha kadar nöbet tutarak geçiş izni vermeyen bölge hükümetini protesto etti. Oturma eylemleri ve yapılan görüşmeler ardından sabah saatlerinde bölge hükümeti tarafından gençlerin geçişine izin verildi. Yaşanan engellemelerden kaynaklı konferans gecikmeli olarak başladı.

Yapılan tartışmalarda Rojava'nın bir mevzi olduğuna ve bu mevzinin Kürt gençleri tarafından korunması gerektiğine vurgu yapıldı. "*Rojava Kürdistanı'ndaki 19 Temmuz devrimi, Kürdistan halkının kazanımı, bir değeridir. Bu devrimin kazanımları Bütün Kürdistan gençleri tarafından korunmalıdır*" denildi. YPG'nin de Kürtlerin meşru savunma gücü olduğunun altı çizilirken, YPG'nin içinde yer aldığı konseye bağlı Uzman Askeri Kurul'un aktifleşmesi gerektiği kaydedildi. Bildirgede, "*Biz Kürt gençleri olarak, YKK'ye bağlı Uzman Kurul'un şemsiyesi altında yer almayan silahlı güçleri meşru görmüyoruz, bu yöndeki çabalar düşmanca tavırlardır ve Kürtlerin kazanımlarına karşıdır*" denildi.

Özellikle Rojava'dan yaşanan savaş sonucu hem güvenlik hem de ekonomik sebeplerden dolayı göç etmek zorunda kalanlara tekrar dönmeleri çağrısında bulunuldu. "*Rojava'da eğitim sisteminin oturtulması için diğer parçalardan eğitim kurumlarının destek vermesi, Kürtçe eğitim için var olan yapının güçlendirilmesi*" yönünde bir madde de yer aldı.

Ülkemizde yaşanan sürece de vurguda bulunuldu. PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın başlattığı sürecine de destek verilen bildirgede, "*Kürt gençleri olarak, Sayın Abdullah Öcalan'ın ve bütün tutsakların özgürlüğü için mücadele ediyoruz ve bunu ahlaki bir görev biliyoruz*" denildi. Konferans delegeleri, Paris Katliamı'nı da kınarken, Fransa'yı sorumlu olarak gördüklerini belirtti.

İran'da Kürt halkına karşı idamı bir imha yöntemi olarak kullanan İran rejimine karşı gençlerin bilinçlendirilmesi, idam ve yozlaşmaya karşı mücadelenin yükseltilmesi kararına ulaşıldı. Ayrıca Kürdistan'ın dört parçasında kadınlara karşı gerçekleştirilen kırıma karşı mücadele kararı alındı. Bir diğer madde ise Halepçe'de yaşanan katliamdı. Halepçe ve Enfal'in soykırım olarak tanınması ve 16 Mart'ın "**Uluslararası Soykırım Günü**" olarak kabul edilmesi istendi.

"*Dar politik çıkarlar düşünmeksizin Rojava devrimine destek verilmeli*" denilen açıklamada, Uluslararası ve bölgesel güçlere hizmet eden partiler kınandı.

19 devriminin Kürt halkının kazanımı olduğu vurgulanan bildirgede Kürt Yüksek Konseyi'nin de Rojava halkının iradesi olduğu hatırlatıldı. ENKS ve Rojava halk Meclisi'nin rollerini oynaması istendi. Ayrıca, Yüksek Kürt konseyine bağlı YPG'nin Kürtlerin meşru savunma gücü olduğunun altı çizildi.

Amed YDG

Rojava'nın Rimêlan kentinde düzenlenen 3. Ulusal Kürdistan Gençlik Konferansı "**Özgürleşen Gençlik, Özgür Ülkeye, Özgür Yaşama Yürüyor**" şiarı ile gerçekleştirildi. Belli Kürt gençlik örgütleri katılırken kimi Kürt gençlik örgütleri ise güvenlik gerekçesi ile katılmama kararı aldı.

Derin sessizlikte yoğun savaş çılgılığı!

Şubat ayında ABD Dış İşleri Bakanlığına atanan John Kerry'nin bir ay içerisinde iki kez Türkiye'ye gelmesi bir şeylere işaret ediyorken üçüncü turunu da yapacağını açıklaması işareti belirginleştirmiştir.

Gelinen süreçte Suriye Savaşının neredeyse esamesi okunmazken, uluslararası diplomasi hiç olmadığı kadar yoğun bir koşturma içerisinde.

Daha çok ABD güdümlü emperyalist devletler cephesinden Suriye üzerinden uzayan hedeflerin artık kısa bir süreç içerisinde tamamlanması umuduyla “dost”, “düşman” belirginleştirilmek isteniyor. Oluşan trafik; taşların yerine oturtulması, başka bir deyimle de lordlar ve piyadelerin Suriye savaşı denkleminde yerlerini almaları, pozisyonlarına geçmeleri için.

İsrail'in Türkiye'den özür dilemesi, John Kerry'nin sıklaştıran, burjuva-feodal medyaya dahi “hayırdır!” dediğinden Türkiye ziyaretleri ve bu ziyaretler sırasında yaptığı “Türkiye halkı”, “Türk hükümetinin otuz yıldır süren şiddeti durdurmak için yaptığı çabaları alkışlıyoruz. PKK'nın silah bırakması sürecini destekliyoruz” vurguları, takvimsiz Kore ziyareti, İran, Suriye, Lübnan hattındaki gelişmeler ve benzeri birçok olay emperyalizmin, halkın kanı üzerinden hesap yapan kalbinin Suriye'de attığını gösteriyor.

Suriye halkının dostları, eli kanlı ÖSO, TC, ABD değil tüm dünya halklarıdır!

Şubat ayında ABD Dış İşleri Bakanlığına atanan John Kerry'nin bir ay içerisinde iki kez Türkiye'ye gelmesi bir

şeylere işaret ediyorken üçüncü turunu da yapacağını açıklaması işareti belirginleştirmiştir.

Kerry 20 Nisan'da İstanbul'da yapılacak olan “Suriye'nin Dostları Çekirdek Grubu Toplantısı”na da bizzat katılacağını Türkiye'yi terk etmeden müjdelemiştir. “Suriye'nin dostları” arasında ABD, Türkiye, Fransa, İngiltere, Almanya, Ürdün, Katar gibi devletlerin ve ÖSO'nun katılması toplantının da dostluğun da niteliğini açık ediyor.

Halkın kanını dökmekte tescilli bu devletlerin ve ÖSO'nun dostluk çatısı altında verdikleri her söz, yaptıkları her anlaşma Suriye halkının katliam fermanını doldurmaktadır. Yine bu toplantıdan çıkacak olan kararlarla yapacakları bir diğer Suriye konulu toplantıyı da bu toplantının hemen akabinde 22 Nisan tarihinde gerçekleştirecek olan emperyalist devletler Suriye konusunda daha fazla netleşmeyi sağlayacaklar.

Bu netleşme emperyalist devletler gözünde şu an Rusya emperyalizminin elinde bulunan pazarın kendi kontrollerine geçmesi ve pazar ağını genişletebilecekleri kapıyı açmaları olurken Suriye halkı için daha fazla kan, daha fazla sömürü, daha fazla gözyaşı ve yoksulluk olacak. Suriye halkının şu an yaşadığı bu savaş, emperyalizm var olduğu sürece yaşayacağımız bir gerçekliktir. Yine dünya halkları kendi tarihlerine baktıklarında göre-

cekleri şey, alacakları mesaj katliamdan başka bir şey olmayacaktır. Ancak var olan bu gerçeklik Levh-i Mahfuza yazılan bir kader değil kapitalist sistemin tıkanma dönemlerinde devreye hiç tereddütsüz soktuğu ve bundan sonra da uygulamakta çekinmeyeceği sonucunda milyonların canıyla ödeyeceği sistem gerçekliğidir. Bu gerçeklikte ancak ve ancak halkların bir bütün olarak karşı koyuşunu örgütleyeceği bir mücadeleyle son bulacaktır.

Gelinen süreçte ABD'nin yaptığı dört yıl boyunca doğrudan savaşa girmeyeceği açıklamasıyla birlikte olası askeri müdahalenin NATO ve yeminli uşak TC eliyle gerçekleştirileceğinin sinyalidir.

Küçük Enişte TC

Ekonomik gelişiminin dışa bağımlı olarak palazlanıyor olması durumu TC'ye zorunlu bir sınıf karakteri olarak dış politikalarında sağlam bir tutarsızlık katmaktadır. Uluslararası arenada bu yönlü imajı çizen TC, kendini bilmez haliyle arkasında emperyalist efendisi ABD olmadığı sürece söylediği sözün hiçbir hükmünün olmadığını bile bile yıllardır dillendirdiği "güçlü devlet, güçlü ordu" yalanına kendisi de inanmış durumdur.

Nitekim uşaklığını yaptığı ABD tarafından BOP'ta giydirilen eş başkanlık takımının birkaç beden büyüklüğü takım içinde yüzen TC görüntüsü vermektedir. ABD'nin dahi henüz girmeye gözünün kesmediği Suriye'ye "üç saatte girip, 5 saatte çıkacağını" sanan TC frenlemek zorunda kalmıştı.

Yine TC komandante AKP yönetiminde her ne kadar ustalığını dillendirse de, Suriye'nin dostları toplantılarında sağa sola ahkâm kesip verilen sözlerin tutulmamasıyla ilgili "dostlarına" fırça kaysa da gerçekliği ustalıktan çok, taze ergenlik olmuştur. Türkiye bu gibi konularda her ne kadar acemi olsa da onun da izlediği bir strateji bulun-

maktadır. Bu stratejinin AKP'ye verdiği ilk görev içte "huzuru ve barışı" sağlaması olmuştur.

Dünya silahlanırken Türkiye barışa mı uçuyor?

TC devletinin Kürt Ulusal Hareketiyle başlatmış olduğu barış sürecini de bu minvalde yorumlamamız gerekmektedir. Kaldı ki iki cepheden de yapılan açıklamalarda (*Nasıl ki, Yavuz Sultan Selim Ortadoğu'ya açılacağı vakit ilk önce Kürtlerle uzlaşarak bu açılımı yapmış ve başarmışsa, bugünkü TC devleti ve hükümeti de eğer Ortadoğu'da bir rol oynayacaksa ve bir misyonun gereğini yerine getirecekse, bunu ancak Kürt karşılığını bırakarak yapabilir. Murat Karayılan*), (*Bir an önce Suriye'nin istikrara kavuşması önemli tabii ama Suriye ile ilgili tüm grupların da rejimle kendi aralarına mesafe koyması lazım. PYD'yi kastediyorum burada... PYD'nin alacağı tutumu yakından takip edeceğiz. Türkiye'de eğer terör örgütünün silahsızlanması ve bir süreç içinde silahlarını bırakması söz konusuysa, mutlaka diğer ülkelerdeki gelişmeleri de etkileyecektir. Ahmet Davutoğlu*) anlaşılan mesele Orta Doğu'dur.

Türkiye'de estirilen bu barış havasına inananlar ve silahların miadını doldurduğunu dillendirmeyi bir kez daha fırsat bilenlerde açıkça görülen şey sınıf bakış açısından yoksunluktur. Çünkü düşman cephesinin içerisinde bulunduğu krizi ve çaresizliği atlatmak için tekrar başvurduğu şey yalnızca savaş ve silah olmaktadır.

"ABD'nin silah harcamalarında 2001'den bugüne (2011) yüzde 81'lik artış olmuştur."

"Türkiye Savunma Sanayi Sektörü'ne göre (2011) 2000- 2010 yılları arasındaki silah ve cephane üretimi yüzde 100 artışla 3 milyar dolara çıkmış bulunmaktadır."

"1998'de 3.8 milyon TL olan silah harcaması devasa bir artışla 2010'da 26.3 milyar TL'ye yükselmiştir."*

Kutbun bir yanında durum böyleyken diğer tarafında da yaşananlar bundan farksızdır.

Dünyada silah ticaretinde ABD'den sonra ikinci sırada bulunan Rusya'nın "2010 yılındaki toplam silah anlaşmalarının tutarı 15 milyar \$'a varmıştı."***

Yine Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in ABD'nin füze savunma sistemine karşı hamle olarak; 20 denizaltı, 600 savaş uçağı, 28 S-400 füze savunma sistemi edinmesini ve tüm bu hedeflerin gerçekleştirilebilmesi için askeri harcamalara önümüz-

deki on yıl için 773 milyar dolar ayrıldığını açıklaması ve Çin'in de benzer bir rekabet içerisinde olması emperyalizmin yeniden savaşlar çağına doğru ilerlediğini göstermektedir.

Barış havasıyla girilen bu silahlanma yarışında şu an gözler Suriye'de. Ve her savaşta olduğu gibi bu savaştan da en fazla etkilenen kadın ve çocuklar oluyor.

Emperyalizmin ağır topları kadın ve çocuklara

Suriye'de iki yıldan beri sürmekte olan emperyalist savaşın yoğunluğu Kürt bölgelerine kaymış durumda.

Halep'te patlayan bombaların yalnızca sesi işitilmektedir. O bombalardan arta kalan çocuklar ve kadınlar da Türkiye'ye "taşınıyor". Süren savaşın çocuk ve kadın yönünü anlatabilmek için Reyhanlı ve Antakya'dan yaptığımız birkaç gözlemi aktaralım.

Burası Reyhanlı ve sabahın ilk saatleri. Çocuk bir dilenci yaklaşıyor yanınıza, konuşmasından yalnızca "Halep" ve "para" kelimelerini seçebiliyoruz. Anlıyorsunuz, birkaç kuruş için boyunun yetişebildiği kolunuzu öpüyor defalarca, gözünde yalvaran bir bakış. O bakışlar içinizi daha şimdiden parçalıyor. Yanınızda yürüyor üç-beş Türk Lirası alabilmek için. Parmaklarının arasında top top olmuş pislik, biliyorsunuz pislik bu sistemin pislği. Suriyeli çocuğun küçük elinin değil.

Az daha ilerliyorsunuz. Karşınızda simit satan bir çocuk, çocuk yine Suriyeli. İlk bakışınızda gerçekten zorlanıyorsunuz o ince boynun nasıl kopmadığını. Ama çocuğun kafasını taşımakta güçlük çeken o boyun, üzerine bir de simit tepsisini yüklenmiş.

Belki de bu iki şeyden de daha acı veren şey ise savaşın kadın yönü. Yeni yeni bir kavram giriyor dile, kavram hoş da gelmiyor sefa da gelmiyor "Suriyeli kadınlar".

Suriye'den gelen kadınlar ve çoğu yine çocuk yaşta fuhuşa zorlanıyor. Suriye'den gelen kadınların yaşadıkları bu olay o kadar yaygın ki. Hemen önünüzde bir pazarlık dönüyor. Bu tarzda dönen pazarlıklara tanıklık etmemeniz içten bile değil. Bu pazarlığın nesnesi Suriyeli kadınlar. "Bir haftalığına şu kadar paraya getiriyim sana" deniliyor. Getirilen şey Suriyeli bir kadın. Burası da Antakya.

Yine Reyhanlı'da bir kuyumcunun önündeyiz. Adam yaşlı, Türkiye'den, kadın yine Suriyeli. Bir adam daha var "ara buluculuk" yapan. Aracıya iki bilezik alınması gerekiyor. Neyse ki bu anlaşma da bir pürüz çıkıyor.

Savaş bu yaşananlarla tüm acımasızlığıyla devam ediyor bu topraklarda da.

Savaşın Neresindeyiz?

Ve biz savaşın neresindeyiz? Esas kendimize sormamız gereken soru bu. Demokratiyle, devrimcisiyle, kendisine insanım diyen herkesin yanıt bulması gereken soru bu.

Çünkü önümüzdeki süreçte yapılacak olan toplantılardan çıkacak olan kararların, savaş tanrılarının koltuk altlarındaki dosyaların içerisindekilerin yaşam bulmasıyla birlikte savaşın boyutlanması güçlü bir olasılıktır. Süreçlerini daha da olgunlaştırmak için yapacakları birbirini kovalayan toplantılarında halklara ölüm çağrısı yapacağı kesin!

Anın gerçekliği, içerisinde bulunacağımız pratik tutumu günü kotarmak üzerinden oluşunu kaldıramayacak kadar keskin ve net. Böylesi bir durumda emperyalist efendiler ne kadar Türkiye burjuva-feodal basını konu ekseninde sus pusa çevirdiye de gündeme taşımamız gerekmektedir.

İlerleyen süreçte yükselecek olan savaş, dar grup çıkarılardan değil doğru bir siyasi öngörüyle ele alabilirsek, yeni direniş kaleleri de yaratabiliriz. Yine söylüyoruz, durum hiçbir dar bakış açısına mahal vermeyecek kadar acımasız ilerliyor.

* Partizan, Sayı: Kasım- Aralık 2011/76

** 12 Nisan 2013, Uluslararası Stratejik Araştırmalar Kurumu

Antakya'dan bir okur

KOLEKTİFİN SESİ

KP'nin Komsomol'a önderliği...

İçinde bulunduğumuz Nisan ayının ülkemiz devrim tarihi açısından anlamlı olmasının bir nedeni Proletarya Partisi'nin kuruluşunun ilan edilmesidir. Ülkemizdeki Komünist Partisi, Türkiye halkının kurtuluşunun halk gençliğinin kurtuluşundan bağımsız olmaması sebebiyle; kurulurken, Komsomol'u da ilan etmiştir. Ancak ne var ki Komsomol'un ete kemiğe bürünmesi 1987'yle ilk adımları atılırken, 1992 yılında gerçekleşmiştir. Proletarya Partisi'nin kuruluş yıldönümünde genelde KP-Komsomol ilişkisinin üzerinde durmak istiyoruz.

KP'nin Komsomol'a önderliği hangi noktalarda gerçekleşir?

“Parti gençliğin özel sorunlarının çözümünü süreci boyunca, gençliğin sosyal ve kültürel hakları isteme eyleminde günlük mücadeleler içinde seferber ederken, esas olarak ideolojik, politik ve örgütsel önderlik yaparak, özeli genelle, günü süreçle ve reformu devrim isteğiyle birleştirir. Yani partinin gençliğe önderliği, partinin gençlik örgütü olan Komsomol ile somutlaşması olarak, gençliği günlük pratik sorunlarda seferber ederek, onları sosyal pratik içinde eğitmek, politikleştirmek, kaynaştırmak ve böylece gençliğin her bir sorununun sınıfsal olarak proletarya ve halkın temel sorunlarıyla kökleri bulunduğunu, siyasal olarak sistemi hedeflemesi ve gerçek çözümün iktidarı hedeflemekle, siyasal iktidarı almakla mümkün olduğunu görür hale getirmekle ete kemiğe bürünür.” ()*

Komsomol, KP'nin halk gençliği içerisindeki bir örgütlenmesidir. Dolayısıyla da KP ile aynı niteliklere sahiptir. KP ilişkisinden dolayı Komsomol, alelade bir gençlik örgütü değildir aksine onun niteliği komünist olmasıdır. Komsomol'un KP ile çeşitli bağlarının bulunması, KP'nin Komsomola nasıl önderlik edeceği konusuna yoğunlaşmayı doğurmaktadır.

Gerek 1990'lar gerekse de 2000'lerin başında çokça tartışılmış olan bu konunun, esas itibarıyla sorun olmaktan çıkıp genel bir kavrayışa ulaşıldığından bahsedilebilir. Hareketin birikiminde aşılacak sorun, yeni yeni ilişkilerin açığa çıkmasıyla birlikte belirli dönemlerde döne döne işlenmesini de gerektirmektedir.

KP'nin Komsomol'a önderliği esasta 3 noktada gerçekleşir: İdeolojik, politik ve örgütsel önderlik.

Önderliğin esası: İdeolojik Önderlik

KP'nin, bu kapsamda öncelikli görevi, Komsomol'a ideolojik olarak önderlik etmektir. Bütün dokusunu MLM biliminden alan Komsomol'un, gençlik örgütü olmasından kaynaklı doğal olarak, ideolojiyi kavrayış düzeyi KP'ninki kadar gelişkin olamaz. Belirli bir yaş grubuna hitap eden Komsomol'un toplumsal pratiğinin, KP'nin toplamdaki pratiğine göre (kaldı ki bu toplumda Komsomol'un da katkısı vardır) yetersiz olması, KP'nin ideolojik önderliğine sürekli bir ihtiyaç duymasını beraberinde getirmektedir. Denilebilir ki Komsomol, KP'nin ideolojik önderliğine fazlasıyla bağımlıdır. Bu bağımlılık hali olumsuz bir durum değil, eşyanın doğası gereğidir.

Gençliğin yapısal olarak yeni şeylere sürekli açık olması, tez canlılığı ve hareketliliği; halk kitlelerinin toplumsal pratiğinde öncü saflarda rol almasını sağlarken; öte yandan da egemenlerin ideolojik manipülasyonlarına en açık kesimi olmasını da beraberinde getirmektedir. Özellikle egemenlerin ideolojik saldırılarının ayyuka çıktığı dönemlerde; toplum içerisinde halk gençliği, bu saldırılardan en fazla etkilenen katmanı oluşturmaktadır. Bütün örgütlenme çalışmalarını halk gençliği içerisinde yürüten Komsomol'un da bu konuda ikili bir durumu oluşuyor. Bir yandan bu saldırılardan, halk gençliğiyle olan bağından kaynaklı, etkilenirken; öte yandan da KP ile olan doğrudan bağı da bu saldırılara karşı koymasını sağlamaktadır.

Bu önermenin sağlanmasını toplumsal pratikten fazlasıyla çıkartabiliriz. Bugün için egemenlerin geleceksizleştirme saldırısı en fazla halk gençliği üzerine yoğunlaşmış durumdadır. Bununla birlikte egemenlerin ideolojik saldırılarının bir sonucu (tersinden Komsomol'un bu saldırıları çözümleyememesi) olarak; halk gençliği kendi sorunlarına karşı büyük oranda duyarsızlaşmış, kendine güvensizleşmiş ve geleceğinin karartılmasına karşı hareketsizleşmiştir. Elbette bu durum tamamen değil, büyük oranda yaşam bulmuştur. Bunun istisnasını Kürt gençliği oluşturmaktadır ki, Kürt gençliği de haklı olan ulusal talepleri ekseninde büyük bir duyarlılığa sahiptir. Ancak egemenlerin sınıfsal anlamdaki geleceksizleştirme saldırılarına karşı Kürt gençliğinin de duyarsızlığını/ilgisizliğini not düşmek gerekmektedir.

Halk gençliği içerisindeki bu durumun yansımaları Komsomol içinde de görmek mümkündür. Bununla birlikte bu du-

rumun bir “kader” olmadığını da altını çizmek gerekiyor ki Komsomol niteliği itibarıyla bu saldırıları nasıl engelleyeceği, karşı saldırıya nasıl geçeceği konusunda KP'nin ideolojik rehberliğine ihtiyaç duyar.

KP'nin ideolojik önderliğini gerçekleştirmek için gerek Komsomol önderliğine gerekse de Komsomol örgütünün bütününe “seslenebileceği”, ideolojik zaaf ve yetmezliklere işaret ettiği, yoğunlaşılması gereken konuları belirlediği, yürütülen tartışmaları öğrendiği/denetlediği bir dizi araca sahiptir. Bu araçların etkin kullanımı, yürütülen tartışmaların daha fazla pratikleşmesiyle kendisini gösterir. Ancak KP'nin ideolojik yönlendirmesi olmadan Komsomol'un gelişmesi mümkün değildir.

Önderliğin can damarı: Politik önderlik

Başkan Mao'nun da vurguladığı gibi “*politik çalışma tüm çalışmaların can damarıdır*”. Politik önderlik meselesi de önderlik meselesinin kilit noktalarından biridir. Komsomol ile KP'nin birbirinden farklı politik çizgiye sahip olması ise eşyanın doğasına pek uymaz.

Peki, KP'nin politik yöneliminin Komsomol'un da politik yönelimi olmasından ne anlamak gerekiyor? Bu, KP'nin tüm politikalarının Komsomol tarafından kopya edilmesi midir? Yoksa halk gençliğine uyarlanması mıdır?

KP'nin politik çizgisi Komsomol'un politik çizgisidir. Bu da demektir ki KP'nin dönemsel politikaları Komsomol'un dönemsel politikalarıdır. KP'nin genel politik çizgisi nedir? Emperyalizmin neo-liberal politikalarına karşı çıkan, bununla birlikte uşaklarının şoven politikalarına karşı gelen, anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist, anti-şovenist halk kitleleriyle birleşmektir. Emperyalizm ve uşaklarının bu politikalarına karşı halk kitlelerinin öfkelerini ayağa kaldırmak, kitleleri ortak bir hedefe kitlemek KP'nin en temel görevidir.

Bu görevin halk gençliğine yansımaları da eğitimdeki neo-liberal saldırılar ve Kürt gençliğine yönelik şoven, faşist saldırılar oluşturmaktadır. Komsomol; halk gençliğini birleştirebilmek için bütün dikkatini ne kadar bu saldırılar üzerine yoğunlaştırır, halk gençliğini ne oranda birleştirirse KP'nin politik önderliği de o kadar yaşam bulur. Tersi de doğrudur; KP'nin politik önderliğinin yaşam bulması, halk gençliğinin de birleşmesiyle sonuçlanır.

Komsomol'un ete kemiğe bürünmesi: Örgütsel önderlik

KP'nin bir başka görevi de Komsomol'a örgütsel önderlik etmesidir. Bunun anlamı KP'nin Komsomol'un yaşamış olduğu sorunlara kafa yorması, Komsomol'un örgütsel sorunlarını çözmesindeki yetersizlikleri aşmasında yardımcı olması demektir. Ayrıca Komsomol'un halk gençliği içerisinde kök salmasının yolunun, yordamının kavratılmasında elinden geleni yapmasıdır. Ancak KP'nin Komsomol'a örgütsel önderliği direk değil

dolaylı bir yoldan yaşam bulur.

Bilindiği gibi Komsomol, özerk bir örgütlenmedir. Doğallığında da örgütsel bir dizi meseleye kendi bünyesinde çözüm bulmaya çalışır. Örgütlenme politikası ve örgütlenmede yaşadığı sorunlar vb bir dizi noktayı KP'nin yol göstericiliğinde ama Komsomol üyelerinin kendilerinin karar vermesi esas noktadır. Burada KP'nin çözümüyle Komsomol'un çözüm perspektifi uyduğunda sorun yok. Ancak herhangi bir sorunda, Komsomol'un çözüm perspektifinin KP'ninkiyle çeliştiğinde çelişkinin çözümü noktasında bir farklılaşma meydana gelir.

Anımsanacağı üzere KP'nin kendi içerisindeki işleyişinde, iki çizgi mücadelesi ekseninde demokratik merkezizetçiliğin ilkeleri geçerlidir? Buna göre birey örgüte, azınlık çoğunluğa, alt kademeler üst kademelere, bütün üyeler merkez komitesine, merkez komitesi de kongre ve konferanslara tabidir. KP'nin yaşamış olduğu bir dizi çelişki bu ilkeler ekseninde çözümlenir.

Komsomol ile KP arasında oluşabilecek çelişkilerde ise demokratik merkezizetçiliğin ilkeleri geçerli değildir. Bir yan örgütlenme olarak Komsomol ile KP arasında bir hiyerarşi bulunmuyor. KP, Komsomol'a örgütsel önderliğini; KP MK'sı içerisindeki iş bölümü sonucu Komsomol MK'sı ile doğrudan bağ kurarak yapar. KP'nin örgütlenme alanlarından birisi de Komsomol'un içidir. KP, Komsomol'a, Komsomol içindeki üyeleri aracılığıyla önderlik eder. Komsomol içerisindeki bu üyeler Komsomol'un diğer üyelerini yine iki çizgi mücadelesi ve demokratik merkezizetçilik ilkeleri ışığında ikna etmeye çalışır. Komsomol nihayetinde kendi iradesine sahip olduğu için, KP ile herhangi bir farklılaşması durumunda kendi iradesi ile hareket eder. KP ile Komsomol arasında örgütsel bir hiyerarşi yoktur.

Elbette bu durum genel anlamda pek yaşanmaz. Çünkü KP, Komsomol'un en ileri, en yetkin üyelerini kendi içinde örgütler. Genelde de bu üyelerin; örgütün bütünü üzerinde maddi ve manevi otoritesi olduğundan KP'yle Komsomol arasında bir “so-run” patlak vermez.

Halk gençliğinin kurtuluşu, halk kitlelerinden bağımsız değildir demiştik yazımızın başında. Halk gençliğinin Komsomol etrafında örgütlenmesi için Komsomol'un daha güçlü bir şekilde örgütlenmesi gerekecektir. Bu ilişkinin tersi de doğrudur. Zaten halk gençliğinin çıkarlarıyla Komsomol'un çıkarları arasında diyalektik bir etkileşim vardır. Bundan da kaynaklı gençlik daha fazla örgütlenecektir. “*Gençlik örgütlenecek, örgütün kanallarından parti kanallarına akacak, parti öncülüğünde iktidara yüklenerek iktidara kilitlenecektir.*” (**). İçinden geçtiğimiz ayın tarihsel ve güncel öneminden kaynaklı; ileriye daha güçlü adımlar atmak için doğru, bilimsel bir yönelim içerisinde olmak, bu yönelimi pratikleştirmek gerekiyor. Unutmayalım ki gençlik kiminse gelecek de onundur.

(*) Komsomol yazıları, Umut Yayıncılık, sf 15

(**) age, sf 69

GENÇ KADIN

EME(K)ADIN

kampanyası üzerine

Kadın emeği içerisinde özel yönelimimizi oluşturan “güvencesiz emek” başlığı altında iki aşama ve iki yönlü ele alacağımız kampanyanın hedef ve amacı kadın emeğinin niteliğini kavramak ve içerisinde çalışma yürüttüğümüz kitleye bu niteliği kavratmak olacaktır.

2-3 Şubat tarihlerinde gerçekleştirilen Yeni Demokrat Kadın Kurultayımızın ana gündemlerinden bir tanesi görünmez kılınan, değersizleştirilen ve dizginsizce sömürülen kadın emeğiydi. Emekçi kadınların örgütü olma gerçekliğinin yarattığı ve hatta dayattığı “kadın emeği” politikası üretme ihtiyacını bir kampanya süreci içerisinde karşılama kararı alınan kurultay, bu kararlar da biz genç kadınlara yol gösterici olmalıdır. Genel olarak öğrenci gençlikten müteşekkil Yeni Demokrat Gençlik örgütümüzün emekçi kitlelere belirli bir yabancılığı bulunmaktadır, bununla birlikte ülkemizde gelişen işçi direnişlerine ve semt faaliyetine gösterilen ilgi oranında bu yabancılığı kırdığımız söylenebilir. Nihayetinde küçük burjuva sınıfa mensup bir kitle içerisinde faaliyet yürüten ve faaliyetçilerini bu sınıftan örgütlemiş olan örgütümüzün emekçi sınıflarla daha fazla bütünleşmeye duyduğu ihtiyaç ortadadır.

Söz konusu kampanya süreci bir yandan bizlere emekçi kadınlarla daha fazla bütünleşme imkânı vaat ederken bir yandan da kadın emeğinin bilgisine sahip olarak öğrenci gençlik içerisindeki faaliyetimize de derinlik kazandırmamıza yardımcı olacaktır. Bununla birlikte üniversiteli genç kadınların pek çoğu yarı zamanlı işlerde (kafe/barlarda garsonluk, fuarlarda vs. stand hostesliği gibi) çalışmaktadır. Hatta fuhuş yapmak zorunda kalan genç kadınlar mevcuttur. Dolayısıyla, önümüzdeki kampanya sürecinde şimdiye kadar pek de gündemimize almadığımız emek konusunu alanlarımızda tartışmak, tartıştırmak önemli bir noktada durmaktadır.

Kadın emeği içerisinde özel yönelimimizi oluşturan “güvencesiz emek” başlığı altında iki aşama ve iki yönlü ele alacağımız kampanyanın hedef ve amacı kadın emeğinin niteliğini kavramak ve içerisinde çalışma yürüttüğümüz kitleye bu niteliği kavratmak olacaktır. Aynı zamanda genç kadınları saflarımızda örgütlemenin de aracı haline getirilecek olan kampanyamızın şiar “Eme(k)adin”dır. Kampanyayı içe ve dışa dönük olarak iki yönüyle ele alacak ve

hem kadın faaliyetçilerin konu ile ilgili derinleşmesini hem de kampanya aracılığı ile çevremizdeki kadınlarda farkındalık geliştirmeyi ve bu farkındalığı örgütlülüğe çevirmeyi hedefleyeceğiz. Kampanyanın iki aşaması ile kast ettiğimiz ise hazırlık ve kampanya aşamalarıdır. Hazırlık aşamasında yapmamız gerekenler, içerisinde çalışma yürüteceğimiz kitlenin bilgisine sahip olmakla başlamaktadır, bir anlamda zemin etüdü yapmamız gerekmektedir. Alanımızda yaklaşık olarak kaç kadın var?

Bu kadınların kaç bir işte çalışmaktadır? Ağırlıklı olarak hangi işlerde çalışmaktadırlar? Kayıt dışı mı yoksa sigortalı mı çalışmaktadırlar? Ne kadar ücret almaktadırlar?

Bu gibi bilgileri hazırlayacağımız anketlerle elde edebiliriz. Bu anketleri aynı zamanda kadınlara kampanyamızı anlatmanın bir aracı kılmalı ve çevremizde bulunan kadınları da kampanyanın yürütücüleri haline getirmeyi zorlamalıyız. Bu kadınlarla birlikte toplantılar örgütlemeyi ve kampanyamızı sahiplendirmeyi önümüze koymalıyız. Bu sayede bir yandan etki alanımızı genişletirken bir yandan da gelecek yeni fikir ve olanaklarla kampanyamızın verimini yükseltebiliriz. Hazırlık sürecinde önümüzde duran ikinci önemli görev konu ile ilgili teorik çalışma yapmak olacaktır.

Teorik çalışmalarımızı bireysel ve kolektif olmak üzere iki şekilde gerçekleştirmemiz gerekmektedir. Çünkü bireysel okumalarımız tartışma süreçleriyle beslenmediği oranda kalıcı olamamakta ve elde ettiğimiz verim düşmektedir. Bununla birlikte kolektif çalışmalara çevremizde duran kadınları dahil ettiğimiz oranda örgütlenme faaliyetimizi de geliştirme imkanına sahip olmaktadır.

Konu ile ilgili feminist çevreler de dâhil olmak üzere yayımlanmış önemli çalışmalar (kitap ve makale) mevcuttur. Ayrıca kurultay için hazırlanan emek sunumunu tartışmak da başlangıç için ön açıcı olacaktır. Üçüncü olarak kampüslerimizde konu ile ilgili duyarlı, çalışmaları bulunan akademisyenlerle iletişime geçerek kampanyamız hususunda bilgilendirmek ve katkı sunmalarını istemek de kampanyamızı zenginleştirecektir.

1 Mayıs çalışmalarına yoğunlaşacağımız Nisan ayında gerçekleştireceğimiz tüm çalışmalarımızda bu konuyu gündemleştirmemiz, eylem ve etkinliklerimizde bu başlığı olabildiğince ön plana çıkarmamız gerekmektedir. Ayrıca hazırlık sürecimizin tamamında deneyimlerimizi, tartışmalarımızı, kazanımlarımızı değerlendiren yazılar hazırlamamız da oldukça önemli bir noktada durmaktadır. Bu

sayede alanların birbirlerine katkıda bulunmaları ve tartışmaların daha geniş bir bileşenle yürütülmesi sağlanacaktır.

İkinci aşama olan kampanya aşaması ise 1 Mayıs'ta başlayacak ve 15- 16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin yıldönümünde sona erecektir. Bu zaman dilimi bizim açımızdan sınavların başlayacak olması nedeniyle sönük geçebileceğinden programımızı alan özgüllüklerine göre düzenlememiz gerekmektedir. Mevcut olumsuzluğun etkilerini en aza indirmek için hazırlık sürecini daha etkin kullanmak durumundayız. Bu yüzden öğrenci gençlik açısından 1 Mayıs'ı tepe noktası olarak düşünmek ve yakaladığımız ilişki ve kazanımları korumak için akılcı bir planlama içerisinde kampanyayı sürdürmek düşünülebilir.

Kampanya sürecinde üst noktada bir görünürlük hedeflemeliyiz. Bunun için görsel araçlar geliştirmek, basın olanaklarını zorlamak (kendi yayınlarımızı beslemek de bunun bir parçasıdır!), kamuoyu nezdinde tanınan aydın ve sanatçılardan destek istemek ve onları da çalışmalarımıza dâhil etmek (panellerimize, forumlarımıza vs. davet etmek gibi) gibi yollar düşünebiliriz. Ayrıca kampüslerimizdeki suskunluğu ve hareketsizliği kırabilecek eylemler gerçekleştirmemiz de önemlidir.

Son süreçte sürekli olarak neden kadın çalışması yürütmediğimizi tartışmak zorunda kaldık. Cins bilincimizdeki gerilikleri, kurumsallaş(ama)ma problemlerimizi tartıştık. Bu tartışmaların sonuca bağlanacağı nokta tam da bu kampanyadır. Bu yönüyle kampanya deyim yerindeyse “şeytanın bacağına kırma” olanağına kavuşturuyor bizi. Yeni Demokrat Gençlik'in genç kadın çalışmaları konusunda “deneyimsizlik” gibi bir bahanesi olmamalıdır. Zira biz genç kadınlar Yeni Demokrat Gençlik içerisinde kitle faaliyeti yürütmekte olduğumuzdan içerisinde genç kadın çalışması yapacağımız kitleyi uzunca bir süredir tanımaktayız.

Bu çalışmayı yürütürken sadece o kitleye farklı(!) bir açıdan yaklaşıyor olacağız. Kadın çalışmaları konusunda bilincimiz ise gün geçtikçe geliştiğinden özgüven eksikliği için somut hiçbir nedenimiz bulunmamaktadır. O halde “istediğimiz” koşulda bizler bu kampanyayı pekala başarıyla yürütebiliriz. Günler emeğin, mücadelenin ve dayanışmanın günü 1 Mayıs'a akarken yapmamız gereken tam da budur: Yok sayılan, değersizleştirilen, dizginsizce sömürülen emeğimize sahip çıkarak alanlara kadın rengimizi taşıyalım!

Eşcinsel, biseksüel ve trans kimlikler ve kavramlar

LGBT kimliklere ait tanımlar, heteroseksist toplumun hem mağduru hem de yaşatıcısı olan bizler açısından oldukça “yabancı” olduğumuz bazen de “yabancı kalmayı tercih ettiğimiz” tanımlar olarak hayatımızda yer ediniyor. Görmezden gelinen, yok sayılan, var olmakta ısrarlı olduğunda ise nefret saldırısıyla karşı karşıya bırakılan LGBT kimlikler üzerine olan bu kavramları yine LGBT kurumlarından aktivistlerden aldığımız yazılarla anlatıyoruz:

Eşcinsellik hastalıktır, günahdır, suçtur, sapkınlıktır. Peki gerçekten eşcinsellik nedir? Tarihsel süreç içerisinde günah, suç, hastalık olarak tanımlandığı zamanlar oldu. Ancak eşcinsellik, aynı cinsiyetten iki kişi arasındaki cinsel ya da duygusal çekim ve cinsel davranışları ifade eden bir kavramdır.

Eşcinsel: Kendi cinsinden olanlara duygusal ve cinsel yönelim içinde bulunan kadın veya erkek. Eşcinsel terimi, Homoseksüel (Homosexual) kelimesinin Türkçe karşılığı olarak hem kadın eşcinseller hem de erkek eşcinseller için kullanılmakla birlikte günlük hayatta daha çok erkek eşcinselleri ifade ettiğinden erkek eşcinseller için “gey”, kadın eşcinseller için “lezbiyen” isimleri de kullanılır.

Biseksüellik ise, Hem kendi cinsine hem de karşı cins duygusal, erotik ve cinsel yönelim içinde olan kadın veya erkekleri tanımlamak için kullanılmaktadır.

Heteroseksüel: Duygusal, cinsel ve erotik olarak karşı cinsten kişilere yönelmiş olan kadın ya da erkekleri tanımlamak için kullanılmaktadır.

Heteroseksüellik: Bireylerin, cinsel, duygusal ve erotik olarak karşı cinsten kişilere yönelmiş olma halidir. Kendiliğinden ve zorunlu olarak, toplumda egemen varoluştur. Bu kendiliğinden ve zorunluluk hali, heteroseksüel bireylerin kendilerini “heteroseksüel” olarak tanımlamalarına bile gerek duyurmamaktadır. Bu durumdaki bireyler, kendini “eşcinsel” ya da “heteroseksüel olmayan” diye tanımlayan bireylerin ortaya çıkmasını kavrayamamakta, “homofobik” ve “heteroseksist” olabilmektedir. Doğal olarak bu durum, bütün heteroseksüellerin heteroseksist olduğu anlamına gelmemektedir. Genelde eşcinsellik, transeksüellik kavramları karıştırılmaktadır. Eşcinsellik, kişinin cinsel yönelimini ifade eder, trans olma hali ise cinsiyet kimliğini.

Transgender: Cinsiyet geçiş sürecini tamamlamış ya da tamamlamamış; ancak biyolojik cinsiyetine ve görü-

nümüne bir şekilde müdahale edenleri ifade etmek için kullanılan bir terimdir. Travesti, halk arasında cinsiyet geçiş ameliyatı olmamış, yalnızca dış görünümü ve davranışlarıyla kadın kimliğine bürünenleri; transeksüel de giyim ve davranışlardan öte cinsiyet geçiş ameliyatı olanları belirlemek için kullanılan kelimelerdir. Bununla birlikte Türkiye’de fazla yaygınlık kazanmamış olan transgender terimi çoğunlukla hem transeksüeller ve travestileri hem de interseks kişileri (cinsiyetlerarası) kapsamaktadır. Türkiye’de LGBT örgütleri, “transgender” terimini karşılayacak şekilde “trans” adlandırmasını kullanmaktadır.

Transeksüel: Hem “erkek” hem de “kadın” için geçerlidir. Kişinin davranışlarından çok iç dünyasında kendisini karşı cinsten biri gibi görmesi, hissetmesidir. Transeksüel kişinin ruhsal eğilimleri için belirleyici olan bir kelimedir, bu yüzden transeksüeller dış görünümünden belirlenemeyebilir. Çünkü kendilerini, karşı cinsten hissettiklerini dış görünüşlerine her zaman yansıtmayabilirler. Transeksüel hem erkek hem de kadın için geçerlidir. Kişi “erkek” olduğu halde kadın olmayı, “kadın” olduğu halde erkek olmayı isteyebilir.

Travesti (Transvestite/Cross Dresser): Dış görünüşüyle ve davranışlarıyla karşı cins ait olma isteğini ifade eder. Travesti dendiğinde sık bir şekilde “kadın kılığında ki erkekler” akla gelse de travesti kelimesi aslında hem “erkek” hem de “kadın” için geçerlidir. Travestiler karşı cinsin eşyalarını kullanmaktan, karşı cinsin giydiği kıyafetleri giymekten, ait olmak istediği cinsin davranışını sergilemekten zevk alan kimselerdir.

Toplum genelinde ve bazı ruh sağlığı profesyonellerindeki kanının aksine eşcinsellik ile transeksüalizm veya transeksüel davranış birbirinin uzantısı, örneğin transeksüalizm eşcinselliğin daha aşırı bir şekli değildir. Bunlar ayrı düzlemlere ait olgulardır.

Cinsel Yönelim (Sexual Orientation): Kişinin cinsel

dürtülerinin hangi cinsle yönlendiğini belirler. Belli bir cinsiyetteki bireye karşı süregelen duygusal, romantik ve cinsel çekim olarak tanımlanabilir. Heteroseksüellik, eşcinsellik, biseksüellik gibi.

Cinsel yönelim, cinselliği oluşturan dört unsurdan biridir. Diğer üçünden belli bir cinsiyetteki bireye karşı süregelen duygusal, romantik ve cinsel çekimle ayrılır. Cinsellikle ilgili diğer üç unsur da biyolojik cinsiyet, toplumsal cinsiyet (gender) kimliği (erkek ya da kadın olmaya ilişkin psikolojik duyum) ve sosyal cinsiyet rolü (eril ya da kadınsı davranışları belirleyen kültürel normlara uyum).

Tanınmış üç cinsel yönelime göre; kişinin kendi cinsiyetinden birine yönelmesi eşcinsellik, kişinin karşı cinsiyetten birine yönelmesi heteroseksüellik, kişinin her iki cinsiyete de yönelmesi biseksüelliktir. Eşcinsel yönelimli bireyler “gey” ya da “lezbiyen” olarak da adlandırılırlar. Cinsel yönelim, duyguları ve kendilik kavramını (self-concept) içerdiği için cinsel davranıştan farklıdır. Bireyler davranışlarıyla cinsel yönelimlerini ifade edebilecekleri gibi etmeyebilirler de.

Cinsiyet Kimliği (Gender Identity): Kişinin kendini hangi toplumsal cinsiyet kimliği üzerinden tanımladığı ve ya diğer insanlar tarafından hangi toplumsal cinsiyet kimliği üzerinden tanımlandığını ifade etmek için kullanılır. Kültürümüzün herhangi bir cinsiyete ait olma durumunda bireyden beklediği nitelik veya karakterdir. Bu, toplumun cinsiyetlere atfettiği özelliklere göre kültürden kültüre değişebilir. Örneğin kıyafet, davranış tarzı kişinin cinsiyet kimliğini oluşturabilir.

Cinsiyet kimliği kişinin vücuduyla ilgili bireysel hislerini içerecek şekilde (tıbbi, cerrahi ya da diğer araçlarla bedensel olarak görünüşünü ya da fonksiyonlarını özgür bir şekilde değiştirmeyi de kapsayabilen), doğumdan itibaren kazandığı biyolojik cinsiyetle uyumlu ya da uyumlu olmayabilen, cinsiyeti hakkında derinden hissettiği içsel ve bireysel duygulara ve giyim, konuşma ve davranış biçimlerini de içerecek şekilde cinsiyetin diğer biçimlerde dışavurumuna atıfta bulunur.

Gey: Bu terim, 1970’lerin başında Gey Kurtuluş Hareketiyle (Gay Liberation Movement) birlikte ortaya çıkmıştır. Başlangıçta hem kadın hem erkek eşcinselleri kapsayan bir kelime olmakla beraber, günümüzde sadece erkek eşcinseller kendileri için kullanılmaktadırlar. Terim süreç içinde “homoseksüellik”ten politik bir kopya işaret eder. “Homoseksüel” kelimesi, tıp tarafından tanımlanmış olduğu halde, hak temelli bir mücadele eksenini benimsemiş olan Gey Kurtuluş Hareketi ile “gey” kelimesi aynı cinsten insanların birbirleri-

ne karşı duygusal veya cinsel yönelimleriyle yarattıkları hayat tarzını tanımlamak için, eşcinsel bireyler tarafından ortaya konmuştur.

Bu kelimenin, Türkçeye, İngilizceden olduğu gibi alınması 80’lere rastlar. 1999’da “Türkiyeli Eşcinseller Buluşması” sonrasında “gay” Türkçeleştirilerek “gey” olarak kullanılmaya başlanmıştır. Eylül 2006 tarihinden itibaren de TDK elektronik sözlüğüne gey, “erkek eşcinsel” olarak geçmiştir.

Lezbiyen: Duygusal, cinsel, erotik yönelimleri kendi cinsinden bireylere yönelik olan kadınları tanımlamak için kullanılmaktadır. Kelime eşcinsel kadın şair Sappho’nun M.Ö. 6. yüzyılda yaşadığı Lesbos (günümüzdeki adıyla Mıdilli) Adası’nın isminden türemiştir.

LGBT (Lezbiyen, Gey, Biseksüel, Trans): Lezbiyen, gey, biseksüel ve trans (travesti ve transseksüel); zaman zaman “cinsel azınlıklar” diye de anılan grup ve kimliklerin tümünü kapsayan terimdir.

Bir TC Paradigması: ŞOVENİZM

Kürt ulusal sorununun bugünkü geldiği aşama bakımından “çözüm” yahut “barış” süreci olarak adlandırılması elbette ki bizleri şaşırtacak bir mesele değildir. Akabinde bu süreçleri daha önceden de gördük ve yaşadık.

Bu süreçlerin neye hizmet ettiğini, sonucun neler doğuracağını, kimin için çözüm olduğunu da değerlendirdik ve görüşümüzü belirttik. Gelgelelim ki “Ulusal Sorun”un TC devleti ve efendilerine yaşattığı bunalım gün yüzü gibi ortadadır.

Son yıllarda KCK operasyonlarıyla ve askeri operasyonlarla politik-siyasi kıyım içine giren devlet, bu politikayla Kürt Ulusal Hareketini kitlesel ve örgütsel potansiyelini kırabileceğini düşündü. Ancak kırmaya ve tasfiye etmeye çalıştığı taban ve hareket karşısına daha bir güçlü çıkmıştır.

Son süreçte PKK'nin alan hâkimiyetinden başlayarak devam eden süreci, Suriye ve Suriye Kürdistanı'ndaki olaylar, Irak Federe Kürdistan'daki gelişmeler ve dünyadaki ekonomik krizler neticesinde bugün devlet “çözüm” süreci adı altında kendine çözüm aramaktadır.

Kendilerince bu süreçte “hassasiyetli” olmalarının se-

bebinin altında da köşeye sıkışmışlıktan başka bir şey yoktur. Ancak devlet, “çözüm” süreci içerisinde askeri ve siyasi operasyonlara son vermiş değildir. Diğer taraftan sürekli vurgulayarak bahsettikleri “terörle mücadele, siyasi uzantılarıyla müzakere” bunun çabasıdır.

RTE'nin Mardin konuşması “*Türkiye’de ret, inkâr, asimilasyon politikalarına son verdik. Yıllar boyunca inkâr edilen meselelere samimiyetle eğildik. Artık silahı gömün, silahı bırakın, yumrukların sıkılı olduğu bir toplum barış toplumu olamaz. Savaş kolaydır, barış zordur. Biz zor olana talibiz*” ve AKP Grup Toplantısında yaptığı konuşmada “*Dünyanın hiçbir yerinde terörle mücadelede böyle bir takvim ortaya konmaz. Kaldı ki kimseyle bir anlaşma masasına da oturmuyoruz. Çünkü bizim illegal bir örgülle anlaşma masasına oturmak gibi bir derdimiz asla olamaz*” sözleriyle yaptığı çelişkili konuşma imha ve inkâr politikasının söylemi değil midir?

Bu süreç içerisinde Antakya’da, Samsun’da vd. illerde linç kampanyalarına girişildiği açıktır. Kolluk güçlerinin bu saldırılara müdahale etmemesi bir tesadüf veya beklenmedik bir hareket değildir. Ki bunun üzerinden devlet

“(Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır)” diyenlerin “ileri demokrasi” naraları atmaları oldukça ilginçtir ki 10 yıllık tablo bize zulüm saltanatlığından başka bir şey göstermemiştir. Bizler için durum açık ve ortadadır; başlatmış olduğumuz Kaypakkaya kampanyasıyla birlikte yoldaşın ortaya koyduğu ulusal sorun noktasında ki tezler günümüzde bizlere ışık olmalıdır.

destekli olan bu şoven saldırılarda, devletin kendini meşrulaştırma zemini bile olmuştur.

Devlet erkânları o kadar “öğütvari” kesiliyor ki “Bu ortamı siz yaratınız, terörist olmasaydınız böyle olmazdı.” şeklinde açıklamalara gidebiliyor. Diğer bir taraftan 1.5 yıl geçmesine rağmen Roboski katliamı devlet nezdinde hala “sırrını” korumaktadır.

Önce “Lambadan cin mi çıkaralım?” denildi daha sonra Uludere Alt Komisyon Taslak Raporunda “Kasıt Yok” denildi. Katliamlar, anlaşılacağı üzere Kürt ulusuna reva görülüyor. “En iyi Kürt ölü Kürt’tür” deyimi sonuçta bu faşist ideolojinin ürünüdür.

Kemalist ideolojinin bir diğer ürünü olan CHP ve bu partinin milletvekili Birgül Ayman Güler’in “Kürt milliyetçiliğini bana ‘ilericilik’ ve ‘bağımsızlık’ diye yutturamazsınız. Türk ulusuyla Kürt milliyetini eşit, eş değerde gördüremezsiniz” tarzı açıklaması malyalarının şovenizmle yoğrulduğunun göstergesidir.

Bu tek bir şahsın düşüncesi olarak algılanmamalıdır, belirttiğimiz gibi bu bir zihniyetin yansımasıdır ve bunu yıllarca topluma enjekte ettiler. Hatırlanacağı üzere daha düne kadar BDP milletvekilleri için “teröristlerle el sıkıştılar” diyenlerin birdenbire “barış” arefesine geçmeleri ve bu dilde “ko-

nuşma”ları oldukça taktikseldir. Yeniden ve yine -“demokrasi” adımları atılıyor- havasının estirilmesi tamamen sürecin söylemidir.

“Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır” diyenlerin “ileri demokrasi” naraları atmaları oldukça ilginçtir ki 10 yıllık tablo bize zulüm saltanatlığından başka bir şey göstermemiştir. Bizler için durum açık ve ortadadır; başlatmış olduğumuz Kaypakkaya kampanyasıyla birlikte yoldaşın ortaya koyduğu ulusal sorun noktasında ki tezler günümüzde bizlere ışık olmalıdır.

Bunu güncellemek bilhassa bizlerin görevidir. Bu açıdan kampanyanın önemini kavramalı ve UKKTH ilkesiyle doğru adımlarla sürece müdahil olmalıyız. Özellikle son süreçte “tasfiye” üzerine bu kadar çok konuşulması bizler için bu kadar önem teşkil etmemelidir.

Elbette ki bu konuda söyleyecek sözümüz olacaktır ancak kampanyamızın niteliği bakımından ulusal sorun ve şovenizm noktasında atacağımız adımlar ve eylem birlikteliği bizler için önem ve esas görevimizi teşkil etmelidir. Bu başlatılan “barış” süreci de dahil olmak üzere şovenizm zehrine karşı mücadele etmek bizim görevlerimizden biri olarak ortaya çıkmaktadır.

Süreci doğru analiz edip ve yorumlayarak, bunun ışığında kitlelere taşımak nihayetinde olması gerektir. Hele ki bu süreç bir turnusol kağıdı niteliğindedir. Sorunu dışsallaştırıp “ Bu süreç bize göre yanlıştır. Bu yüzdendir ki yapacağımız bir şey yok” tarzı söylemler tamamen sosyal-şovenizmin yansımasıdır.

Gerçekler nihayetinde ortadadır ve gerçeklerden kaçarak buna uygun hareket etmemek tekrar belirtelim ki sosyal-şovenizmin yansımasıdır. Kürt ulusuna karşı yürütülen imha-inkâr politikasına karşı geri adım atmak ve buna karşı politik hamlelerde bulunmamak tamamen egemenlerin ekmeğine yağ sürmektir.

“Çanakkale” ve “18 Mart” üzerinden estirilen

ŞOVENİZM

Çanakkale ili ve bahsedilen savaşları, üzerine filmler, belgeseller çekilen bir konu olma özelliği taşımaktadır! Türk hakim sınıflarının 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na Alman emperyalizmine uşaklık temelinde katılması sonucunda yaşanan Çanakkale olaylarının günümüzde şovenizmin dayanak noktalarından biri olması şaşırtıcı durmamaktadır!

Eskimiş ve yok olmanın sınırına dayanmış burjuva ve feodal hakim sınıflar ömürlerini daha fazla uzatabilmek için çeşitli yöntemlere başvururlar. Bu kimi zaman halk üzerinde azgınca tırmandırılan faşist terördür, kimi zaman kültürel yabancılaşmadır ve kimi zamanda çeşitli milliyet ve inançlardan ezilen halkın birbirine düşmanlaştırılması yoluyla girişilen çabalar. Faşizm kitleleri yalnızca baskı ve zorla kontrol edemeyeceğini çok iyi bilir bu bilgiye kendi tarihsel tecrübelerinden yola çıkarak varır ve kavrar. Böylelikle şiddetle baskı altında tuttuğu halk kitlelerini birbirine yabancılaştırabilmek için olabildiğince farklı ve yeni metotlar üzerinde yoğunlaşır. Bu kimi durumlarda ve çoğunlukla ahlaki dejenerasyon olabileceği gibi, kimi durumlarda da çeşitli milliyet ve inançlara bağlı halkın birbirine düşmanlaştırılması yoluyla sonuçlandırılmaya çalışılır. Biz bu yazımızda özellikle ülkemizde faşizmin, Çanakkale kentinde uygulamaya koyduğu “18 Mart” tarihli resmî yalanlarının nasıl uygulandığını ve halk içerisinde nasıl karşılandığını ve buradan doğru ne şekilde Çanakkale ve ülke gündeminin meşgul ettirildiğini aktarmaya çalışacağız.

Çanakkale ili ve bahsedilen savaşları, son yıllarda çokça tartışılan, üzerine filmler, belgeseller çekilen bir konu olma özelliği taşımaktadır! Türk hakim sınıflarının 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na Alman emperyalizmine uşaklık temelinde katılması ve bu temelde savaşta yer alması sonucunda yaşanan Çanakkale olaylarının günümüzde şovenizmin dayanak noktalarından biri olması şaşırtıcı durmamaktadır! Ve bu konu üzerinden, kendi şovenist ve saldırgan siyasetlerini gizlemenin aracı haline çevirmektedir. Benzer şekilde de resmî yalanlarla doldurulmuş bir ulus tarihi

yazımı açısından bolca malzeme vermektedir. Bu sayede kitlelerin bilinci dumura uğratılıp zehirlenebilir! Hakim sınıflar bunu bilmekte ve kavramakta dolayısıyla ganimeti fırsata çevirmekte pek de acemi davranmamaktadırlar.

Ezilen kitlelerde kendi sınıflarına olan haksızlığın görülmemesi ve sömürünün olabildiğince sessiz ve uzun sürbilmesi için çok planlı ve sinsice uygulanmakta olan şoven uygulayın örgütlenmesi adeta faşizmin karakteridir! Ülkemizde de burjuva feodal sınıflar bunu ustalıklı planlayıp uygulamakta ve bu pislği kitlelerin bilincinde oturtmaya gayret etmektedir. Bu temelde yazılı ve görsel kitle iletişim araçlarını yaygın bir şekilde kullanırken, bilimsellikle ilgisi olmayan burjuva feodal eğitim sistemi aracılığıyla “bilimsel” bir kılıf hazırlamaktan da geri durmamaktadır. Son dönemlerde ise ardi ardına çekilen film ve belgesellerle adeta Çanakkale’de bir “efsane” yaratmış “bir Türk’ün dünyaya bedel olduğunu” kanıtlayanın çabasına girerek şovenizmi tırmandırıp, diğer uluslardan çok farklı olduğu ispatını hesabını gütmekte ve yeni saldırganlıkların ideolojik alt yapısını olgunlaştırmaya gayret etmektedir.

Çanakkale’de nasıl uygulanmakta, hedef ve sonuçları ne şekilde olmaktadır?

Çanakkale genel olarak köylü nüfusun yaşadığı ancak bununla birlikte şehir küçük burjuva yaşamının da hakim olduğu bir il olma özelliği göstermektedir. Sosyal ve ekonomik yaşam kır ve şehir küçük burjuva üretimine dayanmaktadır. Bununla birlikte kimi ilçelerinde fabrika üretimi de bulunmaktadır. Küçük burjuvazinin yaygın olmasından ötürü çeşitli rahatlıkları da kendi kültüründe ba-

rındırabilmektedir. Çanakkale de yaşayan nüfus genel olarak Pomak, Yunan, Arnavut ve Türk milliyet ve uluslarına mensup halkımızdan oluşmaktadır. Kürt coğrafyasında estirilen devlet terörü sayesinde son yıllarda Kürt nüfusu da belirgin bir biçimde artış göstermiştir. Dinsel açıdan Çanakkale halkı genel olarak Müslüman ve Alevi iken, adalarda özellikle geçmiş yıllarda çoğunlukta olan ancak uygulanan baskılar sonucu nüfuslarının önemli bir bölümü göçmüş olsa da Hıristiyan dinine mensup halkımız da yaşamaktadır. Bununla birlikte ve özellikle, 12 Eylül askeri faşist cuntası öncesi, önemli derecede devrimcilerin örgütlendiği bir geçmişe de sahip olan Çanakkale, son yıllarda devrimci hareketin gerilemesine rağmen doğru temelde bir politika uygulandığı durumda etkisini de gösterebilmektedir.

Etnik, dini, ekonomik ve sosyal yaşamda önemli farklılıkların Çanakkale’de bulunması faşizmin Çanakkale’ye olan ilgisini de önemli oranda artırmayı başarmıştır. Böyle bir bölge, faşizmin halkı yakından tanıyabilmesi ve çeşitli politikalarını ülke geneline yaymadan önce, burada deneyerek gözlem çıkarması açısından önemli yerde durmaktadır.

Ezilen kitlelerin birbirlerine nasıl düşman edilebilecekleri? Faşizmin önemli derecede kafa yorduğu meselelerin başında gelir desek abartmış

sayılmayız! Bu anlamıyla Çanakkale bölgesi uzun yıllardır faşizm için bir deney bölgesidir! Yapısının çok çeşitli olması devlet açısından tehlike arz ettiğinden Çanakkale’ye özel bir ilgisi bulunmaktadır. Hal böyle olunca yaşanan Çanakkale savaşı da faşizmin, şovenizmi kıskırtması açısından bulunmuş hazine görüntüsü sergilemektedir. Buradan başlayarak “Çanakkale şehitler kentidir, Çanakkale manevi başkenttir, Çanakkale Türk’ün yenilmezliğini göstermiştir” benzeri ırkçı ve şoven propagandalarla kendisine etki alanı yaratma gayretine girişmiştir. Yoğun şekilde yapılan bu propaganda çalışmaları halkın belli bir kesimini de etkisi altına almayı başarmıştır. Sistemin Çanakkale’de hemen her konuyu “18 Mart” yalanlarıyla başlatıp bitirmesi ve yerel halkın bu ideolojik saldırılar karşısında savunmasız oluşu etkiyi artırmaktadır.

Yine bu yılda “18 Mart” gürültüsü şehrin birçok nok-

tasında işitilmiştir. Faşizmin kendi saldırganlığını halk kitlelerine ilan ettiği bu gün, savaş gemileri ve deniz altıların boğaz sularının çeşitli noktalarına demirlemesi, askeri şamataların birbirini izlemesiyle, şovenizm ve militarizmin birlikte ve kol kola tırmandırıldığını gördük ve yaşadık! Yapılan tüm etkinliklerde, Türk şovenizminin tüm tonlarını görmek mümkündür. Sokaklarda Türk burjuva ve feodal sınıfların bayraklarıyla gerçekleştirilen gösteriler ve yürüyüşler organize edilmektedir. Akşam saatleri ise adına fener alayı denilen faşist yürüyüşler organize edilerek Çanakkale halkının bu gösterilere katılması için çabalar harcanmaktadır. Görüntüler öyle boyutlu hale sokulmakta ve buna uygun hale getirilmektedir ki, sokakta dolaşırken kendinizi bir anda ikinci emperyalist paylaşım savaşına girmeden önce kendi ülkelerinde proletarya ve diğer ezilen sınıfları, etnik ve dini yaşamlarına göre bölüp parçalayan ve düşmanlaştıran bu doğrultuda kendi saldırgan politikalarını şovenizmle besleyen, Hitler Almanyası ve

Mussolini İtalyasını görüp yaşar gibi hissedersiniz. Tabii bu arada “özel” çabalarla “18 Mart’a” ilişkin çekilen belgesel ve filmlerde sinema salonlarında müşterilerini beklemektedir.

Toparlayacak olursak “18 Mart” sirkinin Çanakkale’de uygulanış şekli, yukarıda bahsettiğimiz şekilde uygulanmakta ve sonuç alınmaya çalışılmaktadır. Yöre halkının bu saldırgan ayı-

ne katılımı önemslenmekte ve hedeflenmektedir.

Sonuç yerine

“18 Mart” ve benzerleri, ülkemiz hakim sınıflarının, her milliyet ve inançtan, proletarya sınıfı öncülüğünde devrim mücadelesi sürdüren emekçi sınıflara karşı ideolojik planda bir savaş ve saldırganlık ilanıdır.

Milli zulme uğrayan Kürt, Pomak, Çerkez, Laz, Ermeni, Hemşin, Arap ve Süryani ulus ve milliyetlerine karşı zor-baca uygulanan baskının asimile etmenin ve sindirmenin törenleridir!. Bize düşen görev ise, bu ve benzeri ideolojik saldırılara karşı devrimci temelde örgütlenerek mücadeleyi büyütüp yanıt vermektен ve tamamen ortadan kaldırmaya kadar mücadelenin ısrarını sürdürmektен geçmektedir.

Çanakkale’den bir YDG’li

Sevag'ın katili kim?

Sevag'ın katledilmesi üzerinden zorunlu askerlik gibi insani olmayan bir uygulamaya değinmek gerekir. Zorunlu askerliğin dayattığı milliyetçilik, itaat, erk, egemen savaş ideolojisi uygulamaları aslında erkekler nezdinde askerliğin nasıl bir anlayışa hizmet ettiğini dolaylı ya da dolaysız bir biçimde somutluyor.

1992-2012 yılları arasında geçen 20 yıllık süreçte; 2221 askerın intihar ettiği, 2012 yılında ise 42 erin, yedi subay ve astsubayın intihar ettiği, 15 erin de başka nedenlerle öldüğü iddia ediliyor. Sevag Balıkcı ise Batman'da zorunlu askerliğini yaptığı sırada 24 Nisan 2011'de, Ermeni Soykırımı'nın yıldönümünde öldürüldü.

Çarpıcı istatistikî verilerin altında yatan daha çarpıcı durumlar var. Binlerce askerın intihar ettiği söyleminin gerçeği yansıtmadığını biliyoruz. Ölen askerlerin çoğunun Kürt, Ermeni, Alevi gibi ezilen milliyet ve mezheplere mensup olduğunu da biliyoruz. Bunun yanı sıra binlerce askerın intihar ettiği iddiası da faşist devlet aygıtının ve onun uzantılarının insanlık dışı uygulamalarını değiştirmez. Çünkü intihar etmek de ezilen milliyet ve mezheplere mensup olmaktan kaynaklı öldürülmek kadar politiktir ve zorunlu askerliğin sorunlu bilinçler, bireyler yaratma anlayışının bir sonucudur.

Ermeni Soykırımı'nın eli kanlı savunucuları ideolojik olarak varlığını günümüze kadar sürdürürken, özelde Türkiyeli Ermeniler üzerinde askerlikle, tacizle, ırkçı söylemlerle, Hrant katliyle tahribat sürdürüyor. Kuşkusuz ki tahribatın ve saldırıların Ermeni Soykırımı'nın 100. yılı olan 2015 yılına kadar artması, 2015'te tavan yapacak olması devletin şaşırtmayacak hamlelerinden birisi olacaktır.

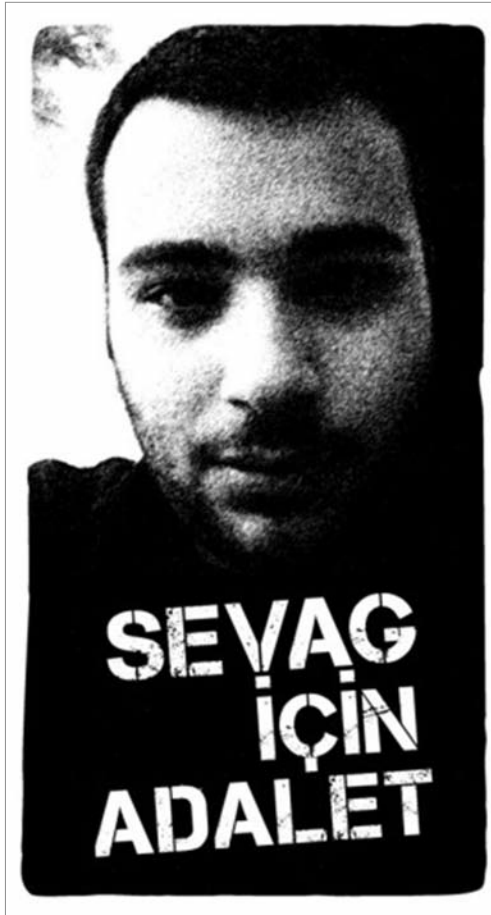
Sevag'ın katledilmesi üzerinden zorunlu askerlik gibi insani olmayan bir uygulamaya değinmek gerekir.

Zorunlu askerliğin dayattığı milliyetçilik, itaat, erk, egemen savaş ideolojisi uygulamaları aslında erkekler nezdinde askerliğin nasıl bir anlayışa hizmet ettiğini dolaylı ya da dolaysız bir biçimde somutluyor.

Askerliğin dayattığı anlayış, özellikle erlerde patolojik sorunlara yol açıyor. Sevag'ın katledilmesi de o anlayış içerisinde meşrulaşılıyor. Komutanından sözlü, fiziki şiddete maruz kalan ve her gün faşizmin ideolojik baskısını hisseden askerlerin, rütbe olarak olmasa da milliyet ve mezhep olarak kendinden aşağıda gördükleri askerlere komutanları gibi davranması gayet normal bir hal alıyor. Çünkü zaten komutan da onun üstü de ve nihayetinde devlet de yıllardır bunu yapıyor. Bu yüzden Sevag'ı katledenin kişisel patolojik durumunu "anlamaya" çalışmak yerine, askerlik kurumunun ve dolayısıyla devlet anlayışının yarattığı bilince bakmak gerekiyor. Bu bilincin diğer kutbunda da Ermeniler duruyor.

"Komşunuzun kim olmasını istemezsiniz?" sorusuna ciddi bir kesimin "Ermeniler" cevabını verdiği bir politik ortamın içerisindeyiz. Ermenilerin Kürtlerden, Alevilerden, Çingenelerden daha "tehlikeli" görülmesi, bir yanı sıra Türkiye'deki Ermeni olgusundan kaynaklanıyor. Devletin yıllardır Ermenileri istenmeyen insanlar propagandasıyla sindirmeye ve silmeye çalıştığını biliyoruz. Fakat kutbun diğer ucunda da Türkiyeli Ermenilerin bu saldırılara karşı sağlam bir muhalefet odağı örüp şovenizmi geriletmediğini görüyoruz (tespitin amacı durumu eleştirmekten ziyade, şovenizmin karşı koyuş olmazsa daha da büyüyeceği üzerine dindir).

Saldırıları Ermenilerin yaşam alanlarına, kültürlerine, inançlarına, dillerine yapıyorken, Sevag gibi nice Ermeni bu topraklarda katledilmişken, bu alanların hepsinde örülen ve örülecek olan direniş odaklarının güçlenmesi elzem bir hal almış durumdadır. Zorunlu askerlik kisvesi altında uygulanan fiili, ideolojik, sözlü saldırıları geriletmenin yollarından birisi de askere gitmeyi reddetmenin kolektif odağını oluşturmaktır. Kuşkusuz ki kıışlalardaki katliamların ana nedeni silahlar değil, silahları yöneten, hiyerarşinin erk halini almasını sağlayan, milliyetçi faşist ideolojidir.

YDG, Mahir Çayan ve yoldaşlarını andı!

Yeni Demokrat Gençlik (YDG) 30 Mart günü Sarıgazi’de yaptığı bir eylemle Kızıldere’de katledilen Mahir Çayan ve yoldaşlarını meşaleli yürüyüşle andı.

Sarıgazi Üçler market önünde “Mahir’den İbrahim’e Selam Olsun Direnişe” yazılı pankart arkasında bir araya gelen kitle yürüşe geçti. Kitlenin önünde Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya’nın dövizlerinin taşındığı eylemde sık sık “40. yılında selam olsun öndere”, “Kızıldere son değil savaş sürüyor”, “Önderimiz İbrahim İbrahim Kaypakkaya”, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filoyu unutmayın” sloganları atıldı.

Demokrasi Caddesinde yapılan saygı duruşunun ardından basın açıklaması okundu. Yapılan açıklamada; “Mahir Çayan ve yoldaşlarının direngen ruhunu yükselteceğiz, ölmek var dönmek yok şiarıyla yolumuza daha güçlü bir şekilde devam edeceğiz. Bu süreçte gençlik üzerinde ki baskılar artarak devam ediyor. Fakat bizler; Mahirlerin, Denizlerin ve İbrahimlerin bizlere bıraktığı bayrağı, yapılan tüm baskı ve saldırılara karşı daha da yükseltilere kaldıracacağız. Kızıldere şehitleri, Denizler ve İbrahim’ler yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor” dedi.

Polisin YDG korkusu

30 Mart Cumartesi günü Sarıgazi’de gerçekleştireceğimiz anma yürüyüşünün çalışmalarını sürdürürken yine polis terörüne maruz kaldık.

Pazartesi günü Sarıgazi Ticaret Meslek lisesi çıkış saatinde oradaydık, yürüyüşümüzün çağrısını ajitasyon ve bildiri dağıtımıyla gerçekleştirecektik. Ancak sivil polisler bir anda önümüzü çevirip kimlik bahanesiyle psikolojik bas-

kı altına almaya çalıştılar. Ancak YDG’liler polise tavrını koyarak taviz vermedi. Kimlik bahanesi sonrası bu seferde megafon bulunması nedeniyle çevre kirletme cezası kesileceği tehdidinde bulunuldu. Biz bu baskılara rağmen faaliyetimize aynı şekilde devam edip çağrı afişlerimizi yaparken bizi adım adım takip ederek psikolojik baskı altına almaya çalıştılar. Biz slogan ve ajitasyonlarla Demokrasi Caddesine kadar çıkıp orada da faaliyetimize devam ettik. Ertesi gün baskılara rağmen aynı kararlılıkla okul önüne gittik ve polislerin bu sefer fiziki boyuta kadar gelen baskısına YDG’lilerde aynı şekilde karşılık verince polisler geri adım atmak zorunda kaldı. Bu tartışmalar sürerken çevredeki halk polise tepki gösterip bizleri sahiplendi.

YDG’liler yaptığımız eylemin meşruluğunu halka ve öğrencilere ajitasyon çekerek Demokrasi Caddesi sokaklarında eylem çağrısında bulundu.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz!

Sarıgazi Yeni Demokrat Gençlik

Konya’da Kızıldere anması

Konya’da YDG’nin içerisinde yer aldığı Konya Demokrasi Platformu Kızıldere katliamı için basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklama devrim şehitleri adına saygı duruşu ile başladı. Açıklamada; “30 Mart 1972’de bundan 41 yıl önce Mahir Çayan, Hüdayi Arıkan, Cihan Alptekin, Nihat Yılmaz, Ertan Saruhan, Ahmet Atasoy, Sinan Kazım Özüdoğru, Sabahattin Kurt, Ömer Ayna, Saffet Alp 12 Mart faşizmin cuntacı generalleri tarafından katledildiler. On’lar, halklarımızın kurtuluş mücadelesinde devrim ve sosyalizm

şiarını kanlarıyla yazdılar. Kürt, Türk, Laz, Çerkes, Arap, Süryani, Alevi, Sünni, Hıristiyan, Yahudi ezilen ve sömürülen halklarımızın evlatları olarak harekete geçtikleri ve uzlaşmaz bir direniş tutumu sergiledikleri” vurgulandı.

Ayrıca; “O günden bugüne bu onurlu mücadeleyi sürdüren devrimciler olarak bu 30 Mart’ta da Kızıldere katliamını unutmadığımızı ve unutturmayacağımızı göstermeye ve On’ların büyük bir direnişle bıraktığı mücadele geleneğini bundan önce olduğu gibi bundan sonra da sürdüreceğimize, faşizmin karşısında Kızıldere gibi olacağımıza söz veriyoruz” denildi ve basın açıklaması sloganlarla sona erdirildi.

Konya YDG

BIHAR Û NEWROZA 2013'AN

Newroz ji bona gelên Asya nacîn tê watê serê salê û roja nû. Ji her gelê re roja 21 Adarê rojekê girîng e. Di meha Adarê de zivistan diçe û bihara xweşik tê jîyana me. Her salê de em sê, çar mehê zivitanê di binê berfê de derbas dikin.

Me di kovarê xwe yê cara dinê de li ser dîroka Newrozê û dewleta Tirk nivîsê xwe nivîsandi bû. Emê di vî nivîsê xwe de jî li ser Newroza 2013'an birawestin. Newroza 2013'an çawa derbas bû? Newroz çi wate dike û îsal jî me re çi wate kir?

Newroz ji bona gelên Asya nacîn tê watê serê salê û roja nû. Ji her gelê re roja 21 Adarê rojekê girîng e. Di meha Adarê de zivistan diçe û bihara xweşik tê jîyana me. Her salê de em sê, çar mehê zivitanê di binê berfê de derbas dikin.

Ev sê çar meh em nikarin bilivin. Belê zivistan jî deme kî xweşik e. Le di vî demê de em zêde kar nakin. Rêyê me tenê girtin. dewarê me di hindir de dimînin û naçin çolên, naçêrin. Zar û zêçê me di malê de dimînin. Zivis-

tan jîyana me gelek zor dike.

Dema gu em meha Sibatê xilas dikin; bîna me fire dibe, jîyana me ber bi xweşayê diçe, berf qul dibe, axê reş tê dîtin. Em îdî dizanin bihar hatî ye. Bi vê mehê re welat şên dibe. Dibe gure gura avê û çem ra dibin. Bîna agirê Newrozê tê. Gerilla jî binê erdê dertênê û dest bi şer dikin...

Di vê meha xweşik da cenga 21 Adarê da dewleta Tirk tu rihetiyê neda Kurda. Di her demê de Newroza Kurda qedexê kir û bi sedan mirov kuşt e. Bi hezaran mirova jî girt, xiste zindana. Belê, li ser êtik û çêtikê dewleta Tirk, li ser zorbetiya dewleta tirk; Kurda tu çarê serî danenî, her demî gotin “tekoşîn, berxwedan û serhildan.”

Ji Îbrahîm heta Mazlûm, Ji Mazlûm heta îro

Tekoşîn, berxwedan, serhildan

Rêber Îbarhîm Kaypakkaya 41 sal berê rê ra vê me kir. Rê li me ronî kir. Em ji wî şer him bûn. Îbrahîm û Mazlûm heval agirê Newrozê gur kirin. Bi berxwedaniya xwe; zindanê Amedê xira kirin. Li ser dujminda hilşandin. Em ji wan tekoşînê, berxwedanê û serhildanê hîm bûn. Reya azadiye, di şerê gela ra diçe. Ev jî rêber Îbrahîm ravê me kiri ye.

Newroza 2013'an

Newroza 2013'an jî her Newrozê be rê cihê derbas bû. Ez aha bala xwe didim Newrozê berê; dewleta Tirk her demê newroza qedexa dikir. Nedihîşt e bira Kurda Newroza xwe pîroz bikira. Her demê de gelek mîrov dahatin kuştin û bi hezaran mîrov jî digirtin û binçev dikirin. Dewleta Tirk bi peşarê xwe yê bişavtin û berhewba ti carî li ser Kurda; tahde xwe kim nekiriye. malên Kurda agir pê xistiye û şewitandîye û talan kirî ye. Tu rihetiyê nedaye Kurda heta îro, îro jî tu xweşî û rihetî nade gelên Kurda.

Gelên Kurda her salê vê meha biharê, roja 21'ê Adarê da dertikevin

meydana jî ber zorbetiya Dewleta Tirk her çî dixin cîyê berxwedanê û jî bona azadiya xwe bi serhildana, Newrozê pîroz dikin û bi polis û leşkerê Dewleta Tirk ra şer dikin. Serî radikin jî zorbetiya wan ra. Dewleta Tirk vê roja xweş diherimîne û xwin dirjîne, gelek mîrovan jî dixê zindana. Newroza îsal li ser gotinê “aşitiyê” bê deng derbas bû. Li her bajarê bi hezaran mîrov deketin meydana Newroza xwe pîroz kirin.

Dewleta Tirk û “Aşitî”

Dawî ya Newrozê, roja 21'ê Adarê da li Amedê çê bû. Li Amedê bi milyona kes hatin Newrozê. Belê, Newroza îsal biser gotinên “aşitiyê” derbas bû. Em giştik dewleta Tirk nasdikin. Yê en rind jî Kurd nasdikin. Le li ser nas kirina me ra çend pirs mejûê min li hevdişin. Dewleta

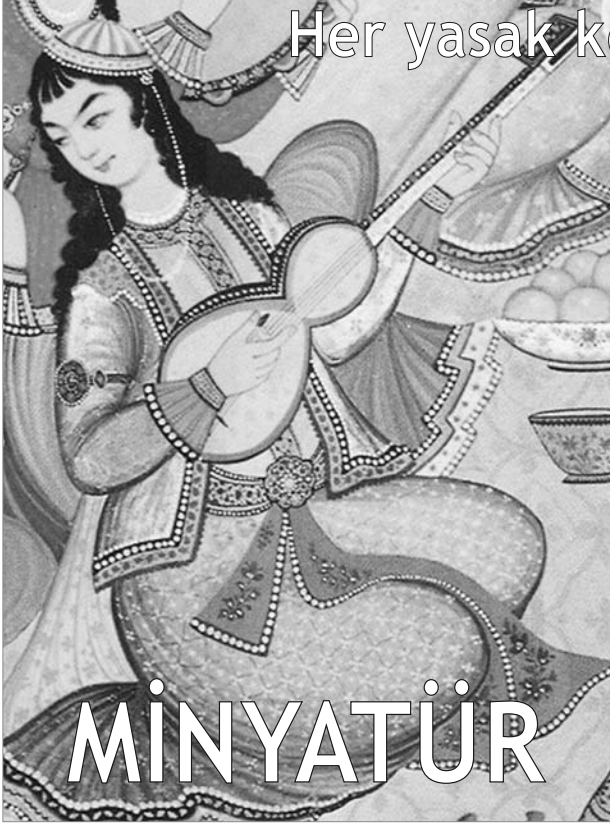
Tirk her demê bi peşarê pîs ba li ser Kurda lîstik lîstî ye. Her demê jî Kurda xapandî ye. Kînga gotibe “aşitî” alikî da jî şer berdewam kirî ye. Her gave kê da berjewendiya dewleta faşist tinebe navêjê aşitî. Li ser vê ya dewleta Tirk bigotinên” aşitiye” ba jî dil û can e? her demê digo; em bi “teorê” ra dest nadin hev. Îro di vê reyê da berjewendiya wê çî ye? Mebestê dewleta Tirk çî ye? Li ser çî bi PKK'ê ra aşitî çê dikin? Kurda çî mafê xwe sitandîye kî bi dewleta Tirk ra aşitiyê çê dikin?

Bêlê, di vê pêvajoê da ev pirsan tînê hişê min. Ji ber ku Kurda gelek bedêl dayê hatiyê vê rojê. Hîna jî dide.

Em li ser van pirsan hinek bifikirin. Li dîrokê binihêrin. Li ser van pirsan gengeşî bikin.

Emê wê çaxê bivînin “aşitî” bi dewleta Tirk ra dibe yan nabe? Aşitiyê çere bibe?

Dewleta Tirk bi peşarê xwe yê bişavtin û berhewba ti carî li ser Kurda; tahde xwe kim nekiriye. malên Kurda agir pê xistiye û şewitandîye û talan kirî ye. Tu rihetiyê nedaye Kurda heta îro, îro jî tu xweşî û rihetî nade gelên Kurda.

Her yasak kendi isyancısını doğurur

Dünya literatüründe en çok kullanılan açıklaması; çok ince işlenmiş ve küçük boyutlu resimlere ve bu tür resim sanatına verilen addır. Evet, çok ince işlenen ve küçük olan insan figürleri, ağaçlar, yapılar; alabildiğine emek harcanması gereken bir sanat haline getirmiştir.

sanatçısı için de “resim yapan, ressam” anlamına gelen nakkaş ya da musavvir denirdi. Minyatür daha çok kâğıt fil-dişi ve benzeri maddeler üzerine yapılırdı.

Selçuklular döneminde de minyatüre önem verildi. Selçukluların İran ile ilişkileri nedeniyle minyatür sanatı İran etkisinde kaldı. Mevlana'nın resmini yapan Abdüddev'le ve başka ünlü minyatür sanatçıları yetişti. Osmanlı devleti döneminde ise 18. yüzyıla kadar İran ve Selçuklu etkisi sürdü. Fatih döneminde, padişahın resmini de yapmış olan Sinan bey adlı bir nakkaş, 2. Beyazıt döneminde de Baba Nakkaş diye tanınan bir sanatçı yetişti. Levnî ise 18. yüzyılın ünlü nakkaşlarıdır. Bunlardan Levnî, minyatür sanatında bir dönüm noktasıdır. Çünkü Levnî, geleneksel anlayışın dışına çıktı ve kendine özgü bir biçim geliştirdi. Bu biçimlerin en önemli özelliklerinden biri ise gay ve lezbiyenleri resmetmesiydi. 19. yüzyıl başlarında yenileşme hareketleriyle birlikte minyatürde de batı resim sanatının etkileri görüldü.

Sultan Üçüncü Ahmed'in Nakkaşbaşısı olan Levni, ayrı bir ekol olarak kabul edilir demiştik. O zamana kadar ulaşılamayan çizgi, şekil ve renklendirme ahengi görülen Levni'nin eserlerinde renkler öncelikle göre daha soluk olmakla beraber, figürler daha zarif ve edalıdır. Zamanımızdaki resim anlayışına daha yakın çizen Levni, bu itibarla ayrı bir ekoldür.

Levni'den sonra, doğu tarzından uzaklaşan Osmanlı minyatür sanatı realizme meylectti. Tabiat unsurlarını stilize eden nakkaşlar azalmaya başladı, manzara ve çiçek resimlerine merak arttı. Böylelikle, minyatür yerini yavaş yavaş bildiğimiz anlamda çağdaş resme bırakmaya başladı.

Barok dönemle birlikte minyatürlere ışık gölge ve perspektifin gelmesiyle saklanan kitap sanatı gün yüzüne çıkmaya başladı. Gotik döneminin çok süslü ilk harflerin kullanılması, ahenkli ve zarif figürlerin yapılmasıyla karakterize edilebilir. On yedinci asırla birlikte Avrupa'da matbaanın yaygınlaşmasıyla minyatür ehemmiyetini kaybetmiş ve yok olmuştur.

Minyatür sanatı İslamiyet'in çıkışından itibaren başlayan kitap sanatıdır. Bu dönemde başlamasının en büyük özelliklerinden biri de resim ve heykellerin yasak olmasıdır. İslamiyet'i kabul eden Türkler ve Kürtler yasaklardan kaynaklı gizlice yaptıkları sanatı günümüze kadar ulaştırmışlardır. Her yasağın kendi isyancısını doğurduğundan yola çıkarsak dönemin yasaklanmış olan resim ve heykelleri bir fotoğraf veya olay anlatıcısıdır. Minyatür sanatı her ne kadar yasaklansa da insanların etkisiyle değiştirilip güzelleştirilmiştir.

Dünya literatüründe en çok kullanılan açıklaması; çok ince işlenmiş ve küçük boyutlu resimlere ve bu tür resim sanatına verilen addır. Evet, çok ince işlenen ve küçük olan insan figürleri, ağaçlar, yapılar; alabildiğine emek harcanması gereken bir sanat haline getirmiştir. Minyatürde, olayların ve ya bulguların anlatımı genellikle düzdür. Yani perspektif yoktur, ışık gölge yoktur, arkada görünen her şey yukarıya kaldırılıp çizim yapılır.

Tarihsel kökeni

Ortaçağ'da Avrupa'da elyazması kitaplarda baş harfler kırmızı bir renkle boyanarak süslenirdi. Bu iş için, çok güzel kırmızı bir renk veren ve Latince adı minimum olan kurşun oksit kullanılırdı. Minyatür sözcüğü buradan türemiştir. Bizde ise eskiden resme nakış ya da tasvir denirdi. Minyatür için daha çok nakış sözcüğü kullanılırdı. Minyatür

B
E
L
L
E
K

“LA QUESTION ARMENIENNE N'EXISTE PLUS!”*

“Ermeniler, son büyük Hıristiyan azınlık olarak, imparatorluktan birbiri ardı sıra ayrılan diğer Hıristiyan azınlıkların hesabını ödediler.” (Taner Akçam)

Her şey, doğasına o kadar uygun yapılmıştı ve yapılmakta ki tarihte; neredeyse hiçbir gerçek, gerçek olarak kalmıyor/bırakılmıyor. Dünyadaki bütün katliamlara, soykırımlara ve de vahşetlere sinen bu gerçeklik; 20. yüzyılın ilk ve de en büyük soykırımlarından olan “Ermeni Soykırımı’na” da fazlasıyla sinmişti. O kadar kolay ve başarıyla gerçekleştirilmişti ki, 100 yıl geçmesine rağmen imhanın inkârına verilen imkânlar daha tükenmedi...

Yazının girişinde yaptığımız alıntıda da belirtildiği gibi, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi Osmanlı’daki birçok Hıristiyan milliyet bağımsızlığını elde etmişti. Hıristiyan milliyetlerden geriye kalanların çoğunluğu (2.1 milyon) Ermenilerden oluşuyordu ve birçok milliyet de ülkenin farklı yerlerinde varlığını sürdürüyordu.

Hıristiyan ulusların ayrılışı, kalanların da bu doğrultuda harekete geçme ihtimalini yarattığı gibi; başlamak üzere olan savaş öncesi Ermeni “tehlikesini” bitirilmesi gerektiğini de farz kılıyordu. Ermeni tehlikesinden kastımız, aslında faşist İttihat ve Terakki hareketinin Kafkasya ve de Asya üzerindeki Turancı hayallerinin önünde; azımsanmayacak nüfuslarıyla, dünya kamuoyundaki yerleriyle ve ekonomik varlıklarıyla duran, ki Doğu Anadolu Bölgesi’nde önemli birçok daha büyük bir yoğunluğa sahip olan Ermenilerin varlığıydı.

Turancılık tek başına yeten değildi elbet, karşıda Hıristiyanlar vardı. Dolayısıyla Panislamizm’in de kendisini var etmesi kaçınılmazdı. Ve aslında sonraki süreçte kendisini daha da gösterecek olan Hıristiyanlara dönük soykırım, göç ettirme ve yok etme; Türkler dışındaki Müslüman ulus ve milliyetlere (başta Kürtler olmak üzere) dönük de asimilasyon merkezli politikaların temelleri atılıyordu.

Yurtsever Kürt gerillalarına karşı savaşan ve korucu diye tabir edilenlerin, o dönem de Ermenilere karşı savaşması için Hamidiye Alayları adı altında Kürt aşiretlerinden oluşturulabilmesi tesadüf değildi...

1915’e giden kanlı yol...

Ermeni Soykırımı diye bahsedilen aslında planlı bir sürecin son darbesiyle anlam kazanıyordu. 1915 yılı öncesinde ve yoğunlukla 1894-96 yılları arasında olmak üzere bazı Ermeni tarihçilerin beş döneme ayırarak açıkladığı katliamlar gerçekleştirilir.

En az 50.000 Ermeni’nin katledildiği bu süreç, henüz savaşa girilmemiş bir süreci ifade etmesiyle daha büyük bir katliamın haberciliğini yapıyordu. Çünkü Taşnak Partisi’nin 1914’te Erzurum’da yaptığı kongreye, İttihat ve Terakki tarafından katliamlarda adı ön planda olan Bahattin Şakir öncülüğünde bir heyet yollanır ve Ermenilere olası bir Rusya-Osmanlı savaşında birlikte hareket etme teklifinde bulunulur. Ve vaat olarak da “Taşnak Partisi Rusya Ermenilerini ayaklanmaya teşvik ederlerse, işgal edilecek yeni toprakları da içine alan otonom bir Ermeni idaresine izin verileceği” söylenir.

Savaş çıkarsa zaten Osmanlı’ya karşı durmayacaklarını belirten Ermeniler, tarafsızlık politikasını seçerler. Bunu

kendisi için büyük bir dert eden İttihatçılar, kendilerinin yaptığı teklife benzer bir teklifin Rusya tarafından oradaki Ermenilere yapıldığını ve bu teklife sayıları ancak dört bini bulan Ermeni'nin yanaşmasıyla saflar iyiden iyiye netleşmeye başlar. Çünkü Ermenilerin "vatan haini" olduklarının ve Osmanlı'nın "sırtından vurduklarının/vuracaklarının" propagandası için koşullar oluşmaya başlıyor, Ermenilerin daha fazla katledilmesinin "sebepleri" çoğalıyordu.

Teşkilat-ı Mahsusa'nın ve Hamidiye Alayları'nın etkisi gün geçtikçe daha da artıyor; yazarlarından aydınlarına, öğrencilerinden askerlerine tümenden Ermeni ulusuna yönelik saldırıların haddi hesabı olmamaya başlıyordu. Tutuklamalar, köy baskınları, tecavüzler, işkenceler ve binlerce insanın parça parça ülkenin her yerinde ve yoğunlukla Doğu'da göz göre göre katliamları gerçekleşiyordu.

Ermeniler içerisinde devlet zulmüne olan kinini halklara olan düşmanlıkla karşılayanlar da olduğu gibi ve bunun ciddi olumsuzluklara sebep olduğunu da kabul etmekle birlikte, Ermeni ulusunun da dört bir yandan artan aşağılık, vahşi bütün saldırılara karşı sesini çıkartması, silahlanması kaçınılmazdı. Çünkü onursuzluğu kabul etmemek ve onunla yaşamayı reddetmek hiçbir zaman tek bir ulusun tekelinde olmamıştır.

Ermeniler hakkındaki anti propagandalara dair söylenmesi gereken bir nokta da, Ermenilerin savaşın çıkmasıyla birlikte askerden kaçtıkları ve dağlarda çeteler oluşturduğu yönündeki spekülasyonlardır. Savaşın çıkmasıyla sadece Ermeniler değil, neredeyse ordunun yarısı asker kaçağı olmuştur. Aslında ülkede yaşayan bütün halklardan büyük bir çoğunluk askerden kaçmıştır.

Ayrıca Ermeni ulusuna yönelik baskılarda planlanan başka bir mesele de, en dinamik kesim olan ve olası isyanlarda

öncülük yapacak Ermeni gençlerinin imhasıdır. Bu da Ermeni gençlerini askere almak, yenileriyle eskileriyle askerdeki Ermenileri silahsızlandırmak ve aç, susuz bir şekilde yol vb. işlerin yapımında çalıştırıp, bu şekilde katledilerek yapılmıştır.

1915'in karanlığı...

Büyük savaşın yarattığı ortam faşist İttihatçılara muazzam imkanlar sunuyordu. Ki Ermenilerin sürülmesiyle ilgili 27 Mayıs'ta alınan ve 1 Haziran'da Resmi Gazete'de yayınlanan resmi kararın uygulanmasına Mart ayında başlanabiliyordu... 24-25 Nisan tarihlerinde birçok Ermeni aydını, yazarı, sanatçısı tutuklandı.

Çukurova bölgesi, Maraş, Adana, Batı Anadolu ve Trakya'dan sürülen Ermeniler asıl sürgünü, Osmanlı'nın savaşı kaybetmesi durumunda Ermenistan olabilecek nüfusu sağlayan Doğu Ermenilerine yaşatmaya başlamıştı. Öncelikle Konya ovası ve Irak Deyr-üz Zor bölgelerinde toplanılan Ermeniler, daha sonra Suriye Güneyi'ne ve Arabistan çöllerine kadar gönderiliyordu.

Tabii sağ kalabilenler olursa...

Açlık, susuzluk ve türlü hastalıklarla aylarca zulüm gören Ermeniler, yollarda Teşkilat-ı Mahsusa'nın ve Hamidiye Alaylarının, güya onları koruyacak "Osmanlı askerlerinin" gözleri önünde saldırılara uğruyor, vahşice katlediliyor, tecavüz ediliyordu. Hatta katledilme o kadar çok yaşanıyor ki, katiller kurşundan istifade etmek için insanları uçurumlardan atıyor, süngülerle katlediyordu.

Türk, Kürt halkından insanlar katliam sırasında Ermenilere yardım etmiş ve etmeye çalışmış olsa bile bunu "idamı ve türlü cezaları" göze alarak yaptıklarından, çok etkili olunamamıştır. 1916 yılının sonlarına doğru sonlandırılan sürgünler sonrası Ermeni kilisesine göre 2.1 milyon, Türk kaynaklarına göre 1.3 milyon Ermeni nüfusundan, yani o dönem devlet kurabilecek durumda olan nüfustan çok az sayıda insan kalmıştır.

Bugün ülkemizdeki Ermeni nüfusunu düşünmek bile gerçeği göstermektedir. 2 milyon Ermeni nerededir? Ki Talat Paşa'nın 31 Ağustos 1916'da Alman Büyükelçisi temsilcisi Fürst Hohenlohe-Langenburg'a söylediği "La question armenienne n'existe plus" (Ermeni problemi mevcut değildir) sözü her şeyi anlatmaktadır...

Not: Yazının hazırlanmasında Taner Akçam'ın Türk Ulusal Kimliği ve Ermeni Sorunu adlı kitabından faydalanılmıştır.

*** (Ermeni problemi mevcut değildir!)**

1 Mayıs'ta YDG saflarına!

**Deniz,
Yusuf,
Hüseyin**
kavgamızda
yaşayacak!

CIWANÊN DEMOKRATÊN NÛ

Kovara mehane a siyasî bo ciwanan * Hejmar 175 * Gulan 2012 * Fiyet: 2 TL * ISSN: 1302-7506

**Bila
son û
ehd be
em dê
nav û
şanê de
bidin
jiyandin!**

www.partizanarsiv.net

